

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 3 / CIFEFF / 01.12.14

Doc. q:\d18\transcri\CIFEFF\03CIFEFF**.doc

Fitxer 03CIFEFF1.docx

Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de
Corrupció Política

X legislatura / Cinquè període / 1 de desembre de 2014

**Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de
Corrupció Política**

Presidència de l'l. Sr. David Fernández i Ramos

Sessió núm. 3

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a **. Presideix David Fernández i Ramos. Assisteix la Mesa el
lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Meritxell Borràs i Solé i Roger Montañola i Busquets,
pel G. P. de Convergència i Unió; Oriol Amorós i Capdevila i Sergi Sabrià i Benito,
pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Maurici Lucena i Betriu i Jordi
Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Josep Enric Millo i Rocher i Santi
Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Mena Arca i
Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i
Alternativa; Carlos Carrizosa Torres i José María Espejo-Saavedra Conesa, pel G.
P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibáñez i Isabel Vallet Sánchez, pel G. Mixt.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença de Miguel Ángel Mayo, inspector d'Hisenda i coordinador del Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda (Gestha), davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraus i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00834/10).

El president

Bona tarda, senyors i senyores diputades. I si el sembla, abans de donar la benvinguda al nostre compareixent expert d'avui, el senyor Miguel Ángel Mayo, coordinador de Gestha, hi ha una prèvia, relativa a l'ordre del dia, i atesa la triple sol·licitud de compareixences entrada a registre i la que ens acaba de comunicar el Grup de Convergència i Unió, serien quatre sol·licituds d'ampliació de compareixences. Caldria votar si ho podem incorporar com a segon punt de l'ordre del dia, que substanciaríem després de la compareixença d'avui.

No sé si es pot aprovar per assentiment, o si passem a votació.

Vots a favor?

Doncs per unanimitat s'amplia l'ordre del dia. Ja els faig avinent que la gestora passarà un guió que havíem fet prèviament, amb numeració de les compareixences, que inclouen la compareixença, la sol·licitud conjunta de quatre grups parlamentaris, la de Ciutadans i la d'Iniciativa. Estan numerades, però després ja votaríem també la de Convergència i Unió.

Compareixença

de Miguel Ángel Mayo, inspector d'Hisenda i coordinador del Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda (Gestha) (tram. 357-00834/10)

Sense més, i tal i com vam acordar començar les compareixences, amb la *personació* dels experts aprovats en el pla de treball, és per nosaltres, doncs, un honor i un plaer que ens acompanyi en Miguel Ángel Mayo, coordinador de Gestha a Catalunya. I sense més, li donaríem, si el sembla, també, com els vam comunicar divendres passat, un primer torn inicial de vint-i-cinc minuts, i després donaríem cinc minuts a cada grup parlamentari.

Miguel Ángel, gràcies, i benvingut.

Miguel Ángel Mayo (inspector d'Hisenda i coordinador del Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda –Gestha–)

Senyor president, il·lustres diputats, membres de la comissió, moltes gràcies per la seva confiança. En primer lloc, donar-los la..., donar-los, d'alguna manera..., felicitar-los per la creació d'aquesta comissió parlamentària, pel que representa; perquè sigui, evidentment, un exemple de treball conjunt de tots els partits polítics, i sigui un exemple per a la resta de parlaments autonòmics, i, sobretot, per al Parlament d'Espanya. Sense més dilació, començaré la meva exposició.

Anualmente, se pagan cerca de un millón de dólares en sobornos en todo el mundo; son datos de un informe publicado del bienio 2001 a 2002 por el Banco Mundial. Hace poco, el año pasado, Bruselas cifró la cifra de corrupción en 120.000 millones de euros. El coste de la corrupción en la Unión Europea, sin diferenciación entre países, asciende a una cifra entorno a estos 120.000 millones de euros. Ni el Parlamento español ni el Parlamento catalán tiene cifras del coste de la corrupción. No obstante, podemos decir que el coste de la corrupción actualmente no es algo que veamos fuera de nuestras fronteras, no supone una actividad delictiva por parte de países en vías de desarrollo, la malversación de fondos, la administración desleal, los sobornos, el robo dinero de bienes públicos, salvo que, desgraciadamente, nos encontramos cada día.

Además del coste económico de la corrupción, haremos referencia al coste moral de la corrupción. Es evidente que la corrupción supone una degradación de la sociedad, que ve como aquellos políticos que deberían realizar bien sus funciones, no se destinan a gestionar eficazmente los ingresos que obtienen mediante el pago de los impuestos.

En este mismo mundo, nos encontramos con más de setenta centros financieros, que albergan a cerca de dos millones de empresas, miles de aseguradoras, fondos, entidades financieras, que dan lugar a una cifra oculta de cerca de veintinueve billones de dólares en el mundo, posiblemente una cuarta parte de la riqueza mundial –informe realizado el año 2011 por Tax Justice Network. En Bruselas, el comisario de fiscalidad de la Unión Europea cifró en un billón de euros la cifra, el

volumen de economía sumergida, de fraude fiscal sumergido, en la Unión Europea; tampoco..., también, sin hacer referencia a cada uno de los países.

Una vez más, en el Parlamento español, en el Parlamento catalán, disponen de cifras de estudios sobre el nivel de fraude, el nivel de economía sumergida que hay en sus respectivos territorios. Podríamos citar un estudio realizado por el Sindicato de Técnicos de Hacienda, en conjunción con la Universidad Rovira i Virgili, que establece que en Cataluña existe un volumen de fraude de cerca del 24,6 por ciento del PIB. Estamos hablando de 47.000 millones de euro ocultos al fisco. Estamos hablando de que se deja de ingresar en Cataluña entre 16.000 y 18.000 millones de euros anuales. Dicho de otra manera: uno de cada cuatro euros en Cataluña escapan al control fiscal.

Esto supone, igual que la corrupción, además del coste económico, un coste moral. Evidentemente, si no se pagan los impuestos, los que pagan impuestos deberán sobrepagar impuestos; es decir, pagarán más.

Corrupción y fraude fiscal suponen, además, un coste de imagen hacia el exterior, cómo nos ven desde fuera; un coste de imagen que, evidentemente, tendrá repercusiones directas en la inversión extranjera: malas cartas de presentación, un nivel de fraude fiscal tan elevado; malas cartas de presentación, un nivel de corrupción también tan elevado.

Pero no quiero ahondar en los problemas que supone el fraude fiscal, la evasión fiscal o la corrupción; me gustaría más establecer medidas proactivas, establecer cuáles son los mecanismos para detectar dónde están esos focos de evasión y esos focos de corrupción. Es decir, definir el perfil: el quién, el cómo y el porqué de la evasión fiscal y la corrupción.

Porque, además, son dos figuras, dos actividades delictivas que van más unidas de lo que nos pensamos. Evidentemente, para que exista una corrupción, un cohecho, soborno directo, debe existir una empresa que paga ese dinero, con lo cual ya estamos ante una empresa que realiza un fraude fiscal, y, además, existen estudios; podemos citar el de Transparency International, que establece una relación directa entre no transparencia –es decir, corrupción– y evasión fiscal. Es decir, a menor transparencia, mayor corrupción, existe mayor evasión fiscal.

¿Y por qué? Porque, además, evidentemente, la corrupción sigue [#] convertida posteriormente, al ser una renta no declarada, es un delito contra la hacienda pública, y, posteriormente, se corresponderá con un delito de blanqueo de capitales, en el momento que intentemos hacer aflorar estos patrimonios.

A lo largo de mi experiencia profesional en la inspección de los tributos –más de quince años como técnico de hacienda–, me veo en la posibilidad de definir el perfil del defraudador, que es totalmente extrapolable al perfil del corrupto político. Este perfil, en una primera fase, se..., yo lo definiría como de seguridad: únicamente defrauda el que cree que no lo van a descubrir. Nadie que cree que le van a descubrir defrauda. Ningún asalariado defrauda. O sea, como mucho, un asalariado deja de incluir una renta, porque desconoce, no tenía conocimiento, o descuido, pero ningún asalariado se permite intentar defraudar el 40 por ciento de la renta que posee. Únicamente defrauda el que cree que no le van a descubrir. ¿Por qué? Bien porque creen que su perfil de defraudación es difícilmente detectable, bien porque se cree que está perfectamente asesorado, bien –y esto es más grave aún– porque se cree que está en un círculo, en un entramado de evasión fiscal o de corrupción en los cuales, si le descubren a él, les descubren a todos, y esto es muy difícil que pase, lo cual le da este perfil de falsa seguridad.

En segundo lugar, la impunidad. El defraudador, corrupto, constata que es difícil que le descubran; pero si le descubren, el perjuicio, la sanción es mucho menor que el beneficio que ha obtenido por su evasión fiscal o por su actividad de corrupción.

¿Qué nos encontramos? Que transcurre el tiempo, y ven que estos dos principios se cumplen: falsa seguridad e impunidad. Con lo cual, van pasando los ejercicios, van prescribiendo responsabilidades, va incrementándose exponencialmente el patrimonio, y se va viendo que esto sale rentable. Es el momento de la ambición, es el momento en el que el evasor fiscal ya, con toda impunidad, evidentemente, todo lo que puede, defrauda, todo lo que puede, hace actividades delictivas de corrupción.

Y por último, el mecanismo de autojustificación. Llega un momento en que el evasor fiscal, el corrupto, incluso autojustifica su acción. Es decir, cree que pertenece a una sociedad paralela, en la cual el deber de contribuir, el deber de gestionar bien su cargo público no va con él; bien porque todos lo hacen, bien

porque creen que las cosas van así, bien porque se cree que los impuestos son muy elevados. Y, evidentemente, hay una ausencia total de justicia moral. Es decir, en ningún momento piensa que lo que está..., su enriquecimiento ilícito proviene de restar recursos a unos ciudadanos, y en ningún momento hace examen de conciencia de pensar qué se podría hacer con esos millones de euros que se están evadiendo o están siendo sujetos de corrupción.

Este es el perfil del defraudador: confianza en no ser descubierto, autojustificación de sus actos, ambición y ausencia de sentido de justicia social. Veamos el porqué.

Ha dos porqués. El primer porqué es el más inmediato. Evidentemente, tanto la evasión fiscal como la corrupción, corrupción política, buscan en enriquecimiento ilícito, el enriquecimiento ilícito a costa de todos. No es un robo directo a una persona, no es un robo directo a una empresa de la competencia; es un robo a toda la población, bien mediante el no pago de impuestos –es un ahorro de costes y un enriquecimiento directo–, bien mediante el abuso de un cargo público para obtener ese enriquecimiento ilícito directo.

Y el segundo de los casos, en el que sí que quiero hacer hincapié, es que, nuevamente, en su porqué, descartan cualquier rasgo de justicia moral o social. Yo creo que piensan que están en una esfera fuera del resto de la sociedad, que pertenecen a una esfera en la cual el deber de contribuir debe ser de otros, el deber de gestionar bien un cargo público debe ser de otros.

Por último, posiblemente lo más complicado está en cómo: cuáles son los mecanismos, tanto para defraudar –evasión fiscal– como para entender prácticas de corrupción. Son algo más complicados. Podemos hablar primero de los mecanismos de fraude fiscal.

El fraude fiscal común, la mayoría del fraude fiscal interno, la mayoría de los casos en los cuales trabaja la inspección de los tributos, consiste en dos mecanismos: o bien no declarar ingresos, que parte de los ingresos no sean declarados, con lo cual voy a pagar menos impuestos –podríamos hablar de la trama china–; o bien en inventarme gastos: establecer una serie de gastos que no existen, y ponérmelo como menor, como mayor gasto, como menor beneficio, y no pagar impuestos. Podríamos hablar de las tramas de empresas de facturación falsa, empresas que

únicamente se dedican a emitir facturas, que no tienen ningún contenido, ninguna realidad, y suponen un mayor gasto para la

Fitxer 03CIFEFF2

..., pero ahí no está, a mi opinión, ni la mayor bolsa de fraude ni el fraude más importante.

De acuerdo con un informe realizado por el sindicato de técnicos de hacienda, más del 72 por ciento del fraude lo producen, lo provocan los grandes patrimonios y las grandes empresas. ¿Mediante este mecanismo? No, mediante un mecanismo muchísimo más complicado: el mecanismo de imponer la riqueza, poner la renta en aquellos instrumentos financieros o en aquellos territorios en los cuales la tributación va a ser escasa o nula, ¿eh? No, no declarando ingresos, no, inventándose gastos, sino trasladando la riqueza a instrumentos financieros o territorios en los cuales la tributación sea escasa o nula.

Si el naturalista Darwin en el siglo XIX a la hora de escribir la teoría de la evolución de las especies hubiera visto la diferente evolución en la tipología de los métodos de fraude que ocurren en los últimos cinco años, la verdad es que hubiera pedido derechos de autor. La verdad es que es alarmante. Pero, bueno, Darwin ya lo decía, únicamente sobreviven las especies que mejor se adaptan al medio. Supongo que esto el perfil de este tipo de fraude lo habrá cogido directamente de su obra.

¿Cómo se imputa la riqueza donde no se paga? Pues, hay multiplicidad. Vamos a intentar resumirlas: en principio eran los conocidos testaferros. Tú instrumentabas una sociedad, ponías allí toda la riqueza y bajo el control de la sociedad, de una persona, un testaferro que como mínimo –y digo como mínimo porque es importante– no tenía ingresos, era insolvente. Después, era una persona de avanzada edad, tenía adicciones y los ejemplos que ustedes quieran imaginarse.

Posteriormente fue la creación de entramados de empresas, las denominadas «truchas», empresas que, evidentemente, tampoco pagaban absolutamente nada e incluso intentaban obtener devoluciones de IVA.

Posteriormente, y en la actualidad, podemos hablar de instrumentos financieros; podríamos hacer referencia muy por encima a las Sicav, instrumento que va a pagar menos impuestos que pagaría una renta de capital mobiliario normal. O podemos hablar, evidentemente, de entramados de empresas con mayor o menor complejidad que al final establezcan la riqueza en una empresa radicada en territorio donde se pague poco –piensen en cualquier país de la Unión Europea donde el impuesto de sociedades sea bajito– o bien en muchísimos países donde no se paga nada. Estamos hablando, evidentemente, de la utilización de empresas cascarón, que no tienen absolutamente ninguna actividad, pero justamente son las que obtienen todo el beneficio porque justamente en ese territorio no se paga absolutamente nada.

Hemos hablado de los mecanismos de la evasión fiscal, ¿por qué? Porque los mecanismos de la corrupción política son diferentes, evidentemente; no hablamos de una actividad empresarial.

¿Cuál es el mecanismo de la corrupción? Pues, evidentemente, primero ha de existir una empresa que pague el cohecho activo, el soborno, y surge inmediatamente una necesidad de ocultar el soborno, el dinero obtenido de manera ilícita. Y aquí ustedes pongan imaginación o asocien con cualquiera de los casos que [#], desde las bolsas de basura hasta los maletines, pasando hasta países donde el secreto bancario está fuertemente protegido, como Suiza. Evidentemente, lo primero que realiza un corrupto..., bueno, lo primero es ver el origen de sus fondos y, segundo, dónde los ha puesto, o sea, cómo los oculta.

El problema no le viene en ocultarlos, ocultarlos parece relativamente inmediato, el problema luego viene en el momento en que necesita bien crear un imperio, bien gastar, y en ese momento es cuando tiene que blanquear el capital, es decir, debe de meter en la actividad económica el dinero que ha obtenido con sus actividades ilícitas. Y ahí es donde lo encuentra..., lo tiene un poco más difícil.

¿Cómo se puede realizar? Evidentemente, el dinero se tiene para gastar o para invertir, o sea, que o lo gastará o lo invertirá. Si lo gastara, lo veremos porque se verán incrementos en su patrimonio, en su ritmo de vida. Estaremos hablando de compra de joyas, compra de objetos de arte, compras de vehículos de gama alta, compra de inmuebles. Si lo invierte, lo veremos, evidentemente, en operaciones societarias que creará, creará un entramado lo más grande posible de empresas

donde la mayoría de las mismas no tengan ninguna relación con él. ¿Para qué? Para instrumentar operaciones ficticias –las operaciones siempre serán ficticias– porque el pago de estas operaciones supondrá el blanqueo de capital. ¿Por qué? Pues, mediante, evidentemente, operaciones que le supongan pagar pocos impuestos: préstamos de una entidad no residente cuyo origen es dudoso, operaciones societarias cuyo tipo es el 1 por ciento, actos jurídicos documentados u operaciones falsas de prestación de servicios que nunca se llegan a realizar cuyo pago supone el blanqueo de capital.

Lo importante es que por difícil que sea el mecanismo de evadir impuestos, por difícil que sea el mecanismo o con lo que nos quieran complicar de blanqueo de capitales, si existe voluntad en acotar y sancionar esta operativa es perfectamente posible realizarlo. Siempre existirán indicios a partir de los cuales siguiendo el hilo conductor descubriremos quién está detrás de las empresas, quién está detrás de los patrimonios, etcétera. Únicamente será un trabajo conjunto, un trabajo sacrificado. Pero, vuelvo a repetir, siempre que exista voluntad en acotar y sancionar cualquier conducta de evasión fiscal y de corrupción política, será posible llegar al fondo de la misma.

¿Qué es lo que falla? Algo falla, ¿no? Sabemos el perfil, sabemos a qué responde y sabemos los mecanismos, únicamente debemos, pues, evidentemente, vigilar estos perfiles, debemos evitar estos comportamientos y debemos controlar estos mecanismos. Pero el problema es que falla todo, realmente falla todo, falla todo en cascada. Porque lo que realmente falla son las instituciones encargadas de controlar que los mecanismos de lucha contra evasión y corrupción política se cumplan, ¿eh?

Esto es una comisión que va a abordar numerosos casos de corrupción y de evasión fiscal, yo les haría un ejercicio, o sea, intenten ver el inicio, es muy importante ver el inicio, o sea, cómo vino: una denuncia de un tercero, una comprobación de la Policía Nacional, la Agencia Tributaria..., vean el origen de los fondos, vean cómo se realiza la instrucción, vean cómo termina la sentencia y saquen sus propias conclusiones. Veán si ha ido bien, si es satisfactorio desde el punto de vista de la opinión pública y ustedes como políticos, o vean dónde ha fallado el sistema, porque, evidentemente –y a los datos que aportaré al final me remito–, el sistema falla en este tipo de mecanismo. ¿Por qué falla? Porque en

numerosas ocasiones los intereses políticos, los intereses corporativos van por encima del interés público. En el momento en que un interés político o corporativo vaya por encima del interés público, evidentemente, fallarán los mecanismos en la lucha contra la corrupción y fraude fiscal. ¿Por qué? Porque en el momento en que un partido político intente tapar sus casos de corrupción porque no sean materia de propaganda electoral para el partido de la oposición, estará primando su interés individual con el interés del servicio público. Con lo cual creo que aquí fallará en demasía la lucha contra la evasión y la corrupción. En el momento que nos encontremos con una administración en la cual los intereses corporativos, o sea, se beneficie una carrera profesional, una movilidad, unos puestos de libre designación, una [#, 7.47] injusta para unos miembros de esta institución pública en detrimento de otros, estaremos ante una ineficaz lucha contra la evasión y contra la corrupción política.

Cuando se utilicen de forma política instituciones como el Ministerio de Justicia, la Agencia Tributaria, la oficina antifrau, la fiscalía anticorrupción, se generará un caldo de cultivo óptimo para, evidentemente, el fraude y la corrupción. Y no estoy haciendo una denuncia de las administraciones públicas, porque, evidentemente, no todo el bosque es orégano, dicen, ¿no? Lo que estoy haciendo es una exposición de por qué realmente no tenemos unos resultados óptimos y hemos llegado, en su caso, a la creación de esta comisión para el control de la evasión fiscal y la corrupción.

Actualmente, ya hemos hablado, unas cifras de PIB de cerca del 25 por ciento, eso supone en España que acerca de 256.000 millones de euros están fuera del control de la Agencia Tributaria. Desde el punto de vista de la corrupción, estamos hablando de más de 1.700 casos de corrupción, procedimientos judiciales eternos con la dificultad procesal que eso conlleva, y en muchas de las situaciones finalizados con una sentencia que normalmente resulta insuficiente, sobre todo para la opinión pública.

¿Cuáles son las medidas? Es evidente que en este momento debo ser proactivo y debería decir cuáles serían las medidas que yo debería proponer a esta comisión para una eficaz lucha contra el fraude y contra la economía sumergida. Yo creo que no es necesario establecer medidas, porque ustedes tienen absolutamente todas las medidas, todas las herramientas necesarias para una lucha eficaz contra

la evasión fiscal y la corrupción política. No deben de crear nuevas oficinas; lo que deben de hacer es garantizar que las oficinas que tienen actualmente funcionen de manera correcta.

Yo creo que los políticos no deben de intentar controlar las instituciones públicas, sino que deben –y esto es muy importante– velar para que las instituciones públicas realmente velen por el interés por el servicio público y no por otro tipo de intereses, porque puede llegarse a un intercambio de poderes, es decir, el poder político a cambio de controlar las instituciones públicas permite a las instituciones públicas que realicen..., permite que las instituciones públicas ejerzan intereses no de servicio público, sino intereses desde el punto de vista corporativo.

Desde mi punto de vista, ustedes tienen todas las herramientas para una lucha eficaz contra la evasión fiscal y la corrupción política, según lo dicho, no intentando controlar las instituciones públicas, sino intentando velar porque garanticen el servicio público. Dentro del Ministerio de Justicia debieran de alguna manera agilizar los procedimientos para que este tipo de juicios de evasión y de corrupción se agilicen. Deben intentar no sobrecargar la fiscalía anticorrupción y la abogacía del Estado, que, por ejemplo, en Barcelona cuenta con pocos medios. Y tienen que intentar que la Agencia Tributaria realmente ejerza un servicio público y sobre todo intentar reorganizar la Agencia Tributaria por la cantidad de errores que puede cometer. Y sí que está en sus manos crear una agencia tributaria catalana diferente y que no incluya los mismos errores que tiene la agencia tributaria nacional.

Y por último y para finalizar, lo más importante es que finalicen esta comisión con un resultado; finalicen esta comisión con una explicación justa y satisfactoria para la ciudadanía, para la opinión pública. Y, entonces, es cuando realmente empezarán a estar ganándole la batalla a la evasión fiscal y la corrupción política.

Muchas gracias por su atención.

El president

Gràcies, senyor Mayo. És el torn dels grups parlamentaris. En primer torn, té la paraula la il·lustre diputat Oriol Amorós, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Si em permet una prèvia, president: avui la metodologia d'interrogatori és tenim cinc minuts seguits o...?

El president

Cinc minuts seguits, atès que és un expert, en el cas dels compareixents sí que és el model d'interrogatori. [#, 12.31], són cinc minuts. Va demanar un cronòmetre, jo no li diré que el vegi, però sí que li puc oferir que... [#, 12.41].

Oriol Amorós i March

Gràcies, president. En primer lloc, moltes gràcies, senyor Mayo, per ser aquí i per les seves explicacions, i no només per les seves explicacions d'avui, sinó també per les explicacions que dóna el seu sindicat de forma regular, perquè la veritat és que és no diré un lluitador en solitari, però almenys una de les poques veus públiques que fa una denúncia constant i permanent i a més a més documentada de la qualitat de la lluita contra el frau en el nostre país; una anàlisi i un missatge que sempre sol ser crític, que és el que es necessita per millorar, sempre, no? Per tant, jo avui no només vull agrair la seva compareixença, sinó que vull agrair la feina que fa el seu sindicat, que està esdevenint un cert referent en la lluita contra el blanqueig, contra l'economia submergida, contra l'evasió, contra l'elusió o contra el frau fiscal, aquests objectius que aquesta comissió també vol compartir.

Jo havia preparat una intervenció en forma de moltes preguntes. Vostè..., suposo que tots en farem moltes i, per tant, no sé si després tindrà el temps de contestar-les totes. Segur que el president serà benèvol. Però, vaja, disparo de seguida, perquè em sembla que hi ha molts temes a preguntar.

Vostè ha dimensionat el frau, però a aquesta comissió també i a aquest diputat i al nostre grup parlamentari ens preocupa l'elusió. L'elusió és una forma d'evitar el pagament d'impostos que es fa de forma legal i, per tant, aquí no es comet un delictes, però que, en canvi, sí que deixa en una desigualtat de capacitats les persones, no? És a dir, aquelles grans corporacions que tenen grans bufets d'advocats saben com passar enmig de la normativa i evitar, doncs, el pagament de molts impostos que aquells que no tenen els mateixos recursos de defensa jurídica o d'assessorament fiscal, doncs, no els passa.

I, de fet, tenim un cas..., si mires les macroxifres a l'Estat espanyol, et trobes que és un dels estats on la diferència entre els tipus nominals i els tipus reals és més

gran. És a dir, Catalunya, per exemple, té el tipus marginal màxim..., el tipus més alt marginal de l'impost de la renda del 56, que és el tercer més elevat del món, extraordinari, i, en canvi, el tipus real de pagament és un altre, no?, sobre les rendes que hi han.

Vostès en un informe dels que publiquen, aquest que van publicar amb la Universitat...

Fitxer 3

...en aquest cas un que van fer amb la Universitat de Saragossa. Ficaven l'estimació del frau a l'IRPF en microdades tributàries, i deien que les rendes del treball tenen un nivell d'acompliment del 105 per cent –del 105 per cent– les rendes del capital mobiliari del 39, les rendes del capital immobiliari del 45, les rendes d'empreses per estimació directa 52,6, i per estimació objectiva 54,79. És a dir, clarament un biaix totalment contrari a les rendes del treball, i dintre de les rendes del capital, contrari a la petita i la mitjana empresa, no? Per tant, ens agradaria saber la seva reflexió sobre la grandària de la problemàtica de l'elusió fiscal, i com s'hauria de portar.

Hi ha un altre tema que vostès han denunciat i ho compartim, i és el que passa amb les grans multinacionals, amb aquelles empreses que tenen seus en diferents països, i quines passes creuen que s'haurien de fer dins de la Unió Europea. Evidentment, això necessita regulació supranacional, però també des d'un punt de vista estatal ens agradaria saber si s'hi pot fer més del que s'està fent.

Vostès denuncien reiteradament que els grans patrimonis i les grans corporacions cometem el 72 per cent del frau, i la pregunta és: s'hi dedica el 72 per cent dels recursos a perseguir les grans corporacions i els grans patrimonis? I si no és així, què li sembla que és el que passa aquí? I respecte a això i al tema de l'elusió, una altra pregunta: a més complexitat normativa, més enginyeria fiscal? Necessitem una simplificació de la normativa perquè el contribuent que no disposi dels mateixos recursos pugui tenir igualtat d'oportunitats?

Vostè ha explicat abans un dels mecanismes de frau fiscal, o utilització dels recursos obtinguts il·lícitament, que és la creació d'un nombre molt elevat de societats, i la veritat és que a l'entorn del tema principal que ha d'investigar aquesta comissió passa això. És a dir, alguns dels membres de la família Pujol ha estat com a administradors de centenars, o desenes que passen el centenar, de societats, societats que totes juntes tenen potser una o dues persones treballant, uns nivells de facturació d'activitats físiques en qüestió. A vostè, amb quina mesura que un administrador reuneixi desenes de societats que operen entre elles, i aquestes li sembla que és un indicador que al darrere hi ha frau. Hi ha situacions en què això és normal, lícit, i totalment acceptable, o sempre que hi ha algú que té seixanta societats i que fa un munt d'operacions entre elles i hi ha molt poc personal, sempre vol dir que allà hi ha alguna cosa que no funciona?

Després, una altra cosa que ens preocupa en aquesta comissió és com les grans fortunes operen, no?, operen per evadir, no? I ens agradaria que ens expliqués algunes coses amb què aquests diputats ens haurem d'anar familiaritzant, i avui que és la primera sessió de treball... (*Veu de fons.*) D'acord. Res, li volia demanar el significat del «doble irlandès». Què és això? Del «sandvitx holandès». De la «truita de riu». Què són aquestes coses, no?

I finalment, què li sembla que hem de fer amb el diner en metàl·lic? Li sembla raonable la quantitat de bitllets de cinc-cents que té l'Estat espanyol, o li sembla que és una qüestió que hauríem de...? I una última –una última, president– aquesta sí. Mirin, vostès tenen un informe que m'agradaria que m'expliqués, i és que diuen que l'ONIF ha fet uns criteris sobre les donacions al Partit Popular que contradiuen el criteri d'Hisenda i del Suprem al respecte. I clar, ens ha preocupat molt, perquè l'ONIF resulta que és l'Oficina d'Investigació del Fraude de l'Agència Tributària Estatal, i clar, ens sembla que vostès diguin això de l'Oficina d'Investigació del Fraude, que fa uns criteris que contradiuen Hisenda i el Suprem, que permeten aquests criteris, que es dedueixi pagament fiscal per haver fet donatius il·lícits a un partit polític, en aquest cas el Partit Popular, ens sembla molt greu.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Pel Grup Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. També agrair la compareixença del senyor Mayo, no només per la intervenció que ha fet sinó pels documents, per les reflexions que el seu sindicat fa, i que vénen a palesar un dels problemes que tenim. Vostè deia: «Fallen els mecanismes», no? De fet, el sistema tributari no és només configurar un model de tribut, d'impostos, o el marc legislatiu que els empara. Nosaltres creiem que és imprescindible un marc estructural de desenvolupament d'aquest model, no?

La persistència del frau fiscal és l'economia submergida amb les magnituds que vostès assenyalen, i que altres estudis també assenyalen: 80.000 milions anuals en el cas de l'Estat espanyol, 16.000 més o menys a Catalunya, indiquen un fracàs del sistema tributari, que sens dubte afecta les polítiques públiques, i a la majoria dels ciutadans. Vostè li posava percentatges. Bàsicament, a grans empreses el 72 per cent aproximadament del problema. I aquí comencen un seguit de preguntes que nosaltres volíem formular-li: vostès creuen que seria necessari reforçar l'Agència Tributària? Perquè de fet, estem lluny del ràtio d'inspectors per h habitant respecte a altres països de la Unió Europea, i, per tant, quina opinió en té el seu sindicat, si aquest pot ser un bon camí o no. Si calen reformes estructurals. Bé, jo crec que calen reformes estructurals, és una necessitat, vista la dimensió del problema. Creiem que calen reformes normatives, i també reformes organitzatives. Vostès han apuntat algunes..., no exactament a la seva compareixença, però sí que han apuntat algunes línies de treball, per tant, nosaltres li demanàriem en quina direcció creuen vostès que s'haurien de fer aquestes reformes, tant normatives com organitzatives.

En l'Estat espanyol, per l'estructura que tenim, hi ha un model de finançament del conjunt de les administracions certament complex. Les despeses socials sobretot estan en les administracions territorials, siguin comunitats autònomes o ajuntaments, en aquest cas la Generalitat de Catalunya, i els ingressos, o bàsicament la part important, el pes dels ingressos, està en l'Administració central. Per tant... També hi han impostos on els rendiments són compartits. La pregunta és: el sistema d'inspecció i control que tenim actualment és l'adequat? Creu vostè que s'hauria de modificar? Creu vostè que caldria integrar en xarxa totes les administracions tributàries? Vostè abans ha parlat que l'Administració tributària de

Catalunya, que està, diguem-ne, en construcció, hauria de tenir paràmetres diferents a l'Administració tributària espanyola. En tot cas, si cal integrar aquestes dues xarxes, si han de treballar complementàriament o no. Seria necessari tenir un altre model?

La reducció –ja veu que vaig molt telegràficament, perquè cinc minuts donen per a poc, eh?– del dèficit públic s'ha basat fins avui en unes polítiques d'austeritat que s'han centrat sobretot en el control de la despesa dels sistemes públics, amb els resultats de tots coneguts. No faré ara la valoració, però els resultats estan aquí. Però en canvi, no s'ha centrat en la millora de la recaptació. Abans el diputat Amorós parlava dels tipus nominals i els tipus reals, i jo no estic advocant per un increment dels tipus, tot i que en algun cas es podrien estudiar. Sí que estic preguntant que si una millora de la recaptació, amb els forats que saben on s'estan acabant de produir, milloraria aquesta reducció del dèficit públic no basat en les polítiques d'austeritat sinó en unes línies diferents, és a dir, en un sistema tributari que sigui sostingut per tots.

Voldríem saber també quina és la seva opinió, o la del seu sindicat, respecte a si la col·laboració entre l'Agència Tributària i el servei de prevenció de blanqueig de capitals del Banc d'Espanya és òptima, no és òptima, si caldria millorar-la, si caldria integrar sistemes. Hem parlat abans, o ha parlat vostè, del blanqueig de diners generats il·legalment a Catalunya, a Espanya. Posem, per exemple, comissions per intermediació, per tant, entrariem en casos de corrupció, o també de negocis no legals que es produeixen a països tercers. El fet que algunes d'aquestes comissions pagades aquí aflorin en inversions en països tercers és una manera també de blanquejar diners de negocis il·lícits aquí? A vegades aquests diners, que van a paradisos fiscals, després retornen, blanquejats pels sistemes que vostè ha parlat aquí, fins i tot –o poden retornar, no faig una afirmació tan taxativa– en forma de finançar dèficits públics dels països d'origen, en aquest cas el nostre, no?, quan justament s'han produït perquè prèviament s'han evadit una part molt important d'aquests recursos. Quins mecanismes hi han per acabar detectant aquests diners?

Després, jo crec que estem davant... Acabo, president, aquesta és una pregunta que sí que li vull fer. La globalitat de l'economia, que suposa una mobilitat de recursos econòmics, per tant, de bases imposables, algú ha anomenat a això

«economia digital», és a dir, negocis sense base física, que ha estat emparat en la llibertat de moviments de capitals i prestació de serveis, necessita, i això les grans empreses, les multinacionals, ja estan avesades, especialitzades, vostè ho deia, tributen en països que tenen un millor tracte fiscal que aquí, com creu vostè que caldria treballar o buscar els instruments a nivell internacional per tal d'ajustar justament la persecució contra aquesta evasió, segurament legal, de recursos que haurien de tributar en un país, en aquest cas el nostre, que tributen en altres llocs. De fet, tot i que aquest és un problema –i ara acabo, sí, president– en altres països que també es queixen, Regne Unit, França, Alemanya, sí que és cert que recaptin més en recursos que l'Estat espanyol.

Aquesta és una comissió que s'ha creat pel cas Pujol, per una confessió de l'expresident de la Generalitat. Vostè creu que hi ha hagut una intervenció directa de l'Agència Tributària espanyola, o d'altres serveis, per tal que aquest cas vegi la llum? Dit d'una altra manera: s'ha actuat tenint en compte el moment especialment complex que viu Catalunya? Per la informació que vostè pugui tenir.

El president

Gràcies. Senyor Terrades, vuit minuts quasi. Pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar buenas tardes, señor Mayo. Agradecerle su comparecencia, fundamentalmente porque actúa a modo de introducción sobre una cuestión en la que debemos ser muy escrupulosos a la hora de abordarla, y sobre todo recabar esa información necesaria de especialistas que de alguna forma tienen un conocimiento técnico de esta lacra de la corrupción, y sobre todo teniendo en cuenta las cifras, ¿no?, que manejan, a efectos fundamentalmente de ilustrar sobre un grave problema, que entiendo que concierne no solo a los poderes públicos, no solo a los representantes de los ciudadanos, sino a la propia sociedad.

En buena medida yo creo que usted también apuntaba en esa dirección cuando hablaba, por ejemplo, de tipos delictuales como el cohecho, y, por tanto, establece esa conexión entre corruptores y personas que se dejan corromper. Nos parece, por tanto, que de alguna forma amplía el foco de investigación, de análisis, de

estudio, de, como digo, una lacra social, que en cualquier caso desde todos los ámbitos debe ser combatida sin denuedo. Por tanto, en ese sentido entiendo que la introducción y el planteamiento que usted hace nos permite, como digo, situarnos en el terreno adecuado, para entrar fundamentalmente, y en su condición de experto, en aquellos mecanismos de todo orden...

Fitxer 04

que permitan, de alguna forma, contribuir, si no a su erradicación, evidentemente a su persecución implacable. Y nos parece que en ese sentido lo interesante es conocer respuestas concretas a preguntas concretas, que de alguna forma, como digo, coadyuven en la solución de este gravísimo problema.

Yo, por tanto, en primer lugar, querría preguntarle hasta qué punto medidas que ya de alguna forma se han presentado por el presidente del Gobierno la semana pasada en el Congreso de los Diputados, ayudan, son eficaces, como digo, en la lucha sin cuartel contra la corrupción. En concreto, medidas relacionadas con el endurecimiento del código penal para delitos relacionados con la corrupción, con carácter general. Hasta qué punto. Aunque ya sé que evidentemente usted no goza de condición de jurista –ya me corregirá si me equivoco–, pero, en cualquier caso, aunque solo sea, evidentemente por su condición de especialista tributario, pues evidentemente seguro que tiene conocimientos de la cuestión. En este sentido, hasta qué punto, también, el hecho de que los delitos de corrupción sean imprescriptibles, también, como digo, de alguna forma, refuerza la seguridad jurídica que en todo caso deber presidir, como digo, el combate contra estas conductas inmorales.

Precisamente, en esa dirección, la necesidad de promover una respuesta judicial ágil y eficaz, y eso pasa, lógicamente, primero por la dotación de medios suficientes para combatirla, y yo también les pregunto, aunque, insisto, me imagino que por su condición de técnico tributario y no de jurista, quizá no está en condiciones de responder, pero lo mismo que existe una Fiscalía Anticorrupción en toda España, hasta qué punto la creación de una jurisdicción, si no especializada..., porque evidentemente, doctrinalmente tiene muchos detractores,

y en principio puede incluso suponer inconvenientes para los principios constitucionales que implican el derecho al juez natural y el derecho lógicamente a la independencia, en este caso, del poder judicial; pero hasta qué punto la creación de juzgados que de alguna forma se especialicen en el combate y la persecución de estos delitos, hasta qué punto podría ser también una medida que de alguna forma coadyuvara en la persecución de los mismos.

Después, también, con relación a cuestiones también de persecución más inmediata de estos delitos, hasta qué punto la labor de la policía, en este caso, por ejemplo, la unidad de delitos de la UDEF, hasta qué punto realmente está llevando a cabo un trabajo bueno, serio, competente, capaz, que de alguna forma ayude en esa labor posterior de instrucción y acopio del material probatorio que permita enjuiciar con todas las garantías este tipo de procesos para, lógicamente, obtener sentencias condenatorias.

También, con relación al caso concreto, que es un poco la piedra de toque de esta comisión, que es precisamente la comisión del caso Pujol, hasta qué punto la familia Pujol, y sobre todo con relación a aquellas personas que de alguna forma han tenido un protagonismo mayor, y me refiero a sus hijos, que son titulares de participaciones, de acciones de muchas sociedades, hasta qué punto, desde el punto de vista indiciario, precisamente esa acumulación ingente de titularidades societarias es un indicio sólido, vehemente, contundente de que podemos estar en presencia de prácticas corruptas. Esto, lógicamente, desde la perspectiva de su experiencia profesional.

También, una cuestión que nos parece interesante, y que entiendo que es difícil, pero si podemos situar a nivel global que los paraísos fiscales realmente son los que promueven este tipo de conductas, hasta qué puntos podemos de alguna forma arbitrar mecanismos que acaben con estos paraísos fiscales, desde el punto de vista internacional, lógicamente. Me refiero, pues, a nivel de tratados que de alguna forma puedan, si no evitar, evidentemente perseguir, sancionar, castigar, reprimir países que de alguna forma abonen este tipo de conductas.

También me parece importante, desde el punto de vista –y voy acabando, presidente– del análisis que ha hecho, la situación especialmente en Cataluña. En Cataluña sufrimos un tipo marginal del IRPF del 56 por ciento. Hasta qué punto ese impuesto tan elevado –casi confiscatorio, me atrevería a decir, en algunos

casos—, hasta qué punto este tipo de imposición abusiva alimenta o puede contribuir a alimentar, como digo, el fraude fiscal. El hecho de que más personas, sobre todo los más pudientes, se vean de alguna forma animadas a, bueno, incurrir en estas conductas que, como usted bien definía, son inmorales porque ponen de manifiesto esa auténtica falta de creencia en el funcionamiento correcto y adecuado de la sociedad, y lógicamente desde el punto de vista de la contribución al sostenimiento de los gastos de todos, lógicamente esto sería, y es, deleznable, y, por tanto, no sé si este tipo de imposición de alguna forma lo favorece.

Y, por último, dos cuestiones que creo que están íntimamente ligadas. Por su experiencia: ¿Qué grado de colaboración leal, eficaz, coherente y sobre todo ágil usted percibe entre la Administración Tributaria de Cataluña y la Administración Tributaria del resto del Estado? ¿Hasta qué punto ese tipo de colaboración debería de alguna forma fomentarse, incluso promoverse con más intensidad para que seamos más eficaces en la persecución del fraude fiscal? Lo digo porque esta pregunta liga un poco, y buscando una respuesta más concreta, a la afirmación que usted ha hecho —espero que ahora pueda, de alguna forma, ampliar en su motivación— del porqué de la necesidad de crear una agencia catalana diferente, en este caso, a la del Estado. Nada más.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, senyor Santamaría. És el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa. L'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Senyor Mayo, agrair-li la seva presència avui aquí. Agrair-li, a més a més, la bona voluntat de poder assistir amb veu, però sense vot, com a expert, que alguns grups li van proposar, que vostè estava disposat a fer-ho, però que lamentablement no es va voler que fos d'aquesta manera. Jo crec que hauria sigut una aportació extraordinària en alguns casos, que quan vinguin els «dolents de la pel·lícula» ens aixecaran la camisa a nosaltres que no en sabem, però a vostè no li aixecarien la camisa. Però, en fi, les coses són com són i no com voldrien que fossin.

En qualsevol cas, com que estem en una sessió teòrica, vostè té un coneixement teòric, evidentment hi ha altres persones que tenen un coneixement pràctic del frau, no és el cas de parlar-ne, m'agradaria situar-li també el tema teòric, no?, el concepte del frau fiscal. Si frau fiscal deu ser tot allò que no es paga a hisenda i s'hauria de pagar. Entenc que és això. Però..., vostè ja ho ha insinuat, però a mi m'agradaria que ho digués amb claredat, no té la mateixa categoria de frau fiscal la factura que no paguem l'IVA perquè ens vénen a fer una reparació i fan una «xapusseta», que la gran que s'endú els diners.

Fins i tot, una pregunta encara més teòrica: existiria un frau legal? Èticament reprovable però legal? Per entendre'ns: les SICAP es poden considerar frauds, com un mecanisme legal però tot i això frau? O es poden considerar frau també els mecanismes legals que s'utilitzen per derivar serveis públics a empreses privades que els permeten un menor control de les seves contractacions i transferències? O fins i tot els mecanismes de subcontractació de grans empreses que cada vegada rebaixen més els costos salarials i que, per tant, redueixen la capacitat d'ingressos de l'Administració? Són preguntes teòriques, que no retòriques, perquè penso que tenen el seu fons. En concret, com que vostè n'ha parlat: té coneixement d'empreses catalanes que evadeixen diners?, tal qual, d'aquests 47.000 milions que vostè ha dit? Podríem tenir un llistat? El podem penjar en algun lloc? Podem posar el dit a l'ull a algú, en concret? És una pregunta. Aquesta no és retòrica.

Un altre tema seria sobre els paradisos fiscals. Clar, com es pot operar en paradisos fiscals sense la connivència de la banca del país? Es pot fer? I si no es pot fer, amb quins mecanismes treballa, aquesta banca? És a dir, a nivell pràctic, com ho fa una empresa per evadir impostos? Perquè si hi han 47.000 milions vol dir que això deu ser una pràctica força habitual i fóra bo saber-ho.

Per cert, Andorra segueix sent un paradís fiscal? Hi ha alguna diferència important entre Andorra i altres països anomenats paradisos fiscals, des dels més paradisos als menys paradisos?

Parlant d'Andorra, una opinió personal: com valora vostè la confessió de Jordi Pujol respecte dels diners d'una suposada herència del seu pare, a Andorra? O sigui, quina versemblança li dóna? Com podríem saber si aquests diners provenen d'altres formes d'ingrés, per exemple de la venda d'accions de Banca Catalana abans que quedessin reduïdes a un euro, atès que pel que sembla es van vendre

abans que això passés. És una opinió, eh?, li'n demano només la seva opinió de tècnic expert.

Vostè ha dit una cosa..., una cosa molt grossa. Vostè ha dit: «Si hi hagués voluntat d'acotar-ho, es podria evitar.» Ergo, no hi ha hagut voluntat d'acotar-ho. No sé si exactament ha volgut dir això. Per tant, en qualsevol cas, què necessitaria la inspecció per centrar-se en aquests casos més grans, de més quantitat de diners per poder fer una feina efectiva. Eines, personal, instruccions concretes? Existeixen aquestes instruccions concretes per centrar-se en uns o ens uns altres camps?

No sé com vaig de temps... *(Pausa.)* Dos minuts; bé, anirem ràpids. Vostè ha parlat del perfil de defraudador. Quan anava explicant el perfil de defraudador, a mi em venia la imatge d'alguns dels fills del president. Ho sento, eh? Sóc molt mal pensat, però em venia allò...: confiança en no ser descobert, impunitat, ambició, absència de sentit de la justícia i, a més a més, externament, compra-venda d'empreses, ostentació de luxe... Tot, quadrava tot. És una percepció personal, eh?, personal, totalment. Ara, com valora vostè que els fills del senyor Pujol tinguin registrades o formin part dels consells d'administració de prop de noranta empreses, algunes de les quals –en concret jo n'he detectat cinquanta-una, i no hi entenc res– hagin servit..., és possible que algunes d'aquestes hagin servit per blanquejar diners? És una altra opinió. O és possible que siguin empreses pantalla per evadir impostos? I, en qualsevol cas, si pogués ser això, si fos possible, si presumptament fos així, podem tenir a la mà, a l'abast de persones poc expertes com nosaltres algun mecanisme concret que s'hauria utilitzat per fer-ho i que el poguéssim conèixer?

I acabo. Vostè ens proposa també una altra cosa grossa: no facin res de nou, perquè les eines ja hi són i cal garantir que funcionin de manera correcta. Per tant, vol dir que no s'han estat fent funcionar de manera correcta durant un grapat d'anys. I ens recomana –que nosaltres hi coincidim absolutament– que acabem amb unes conclusions justes i satisfactòries. Entenc que serien unes conclusions que no ens diguessin «posem noves eines», sinó que diguessin «fem net», per tant, com que tenim les eines, les fem servir i, per tant, traiem del mapa de només la sospita i posem en evidència tot allò que fins ara s'ha fet malament. No sé si podria anar per aquí, perquè no acabéssim convertint aquesta comissió en un gran

debat, en un màster sobre frau, però que a l'hora de la veritat acabéssim amb no-res.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor Mayo.

El president

Gràcies, senyor Vidal. Per la puntualitat, tot bé. Pel Grup de Ciutadans, l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidente. Gracias por su explicación, señor Mayo. Usted ha dicho: «Cuando los partidos tapan sus casos de corrupción, en realidad están fomentando la continuidad de la corrupción.» Yo le quería comentar a usted: desde mi partido, desde Ciutadans, se han propuesto diversas fórmulas de lucha contra la corrupción, y entre ellas nosotros decimos que los partidos políticos deben tener controles internos, autónomos, que, más allá de que sus órganos económicos elaboren las contabilidades, haya órganos internos y autónomos que controlen la contabilidad. Proponemos la responsabilidad subsidiaria patrimonial de los partidos políticos por los hechos, por los fraudes económicos cometidos por sus dirigentes o con ocasión de la actividad política. Proponemos que se asuma responsabilidad política de todos aquellos que estén involucrados en casos de corrupción política; proponemos que haya mayor transparencia, en el sentido de que, si todos los partidos políticos tienen a su disposición las cuentas, sus cuentas internas, de forma que todos los ciudadanos puedan ver qué dinero entra y qué dinero sale, pues más difícilmente podrían cometerse fraudes.

También, la experiencia propia desde nuestro partido es que con una gestión correcta es posible no gastar más de aquello que se ingresa. Y entonces, yo le preguntaba, primero: ¿Le parece a usted que por parte de los partidos políticos existe una falta de controles internos y de compromiso con la corrupción? Segundo, le pregunto: ¿Usted cree que es normal que varios partidos políticos estén en quiebra técnica y la Agencia Tributaria y los órganos del Estado, el Tribunal de Cuentas o la Sindicatura de Comptes, no estén tomando cartas en el asunto, no pidan la disolución de según qué partidos o les exijan algún

Fitxer 05

[tipo] de responsabilidad económica a sus dirigentes? ¿Usted cree que es un signo, que podría ser un signo, digamos, de corrupción política el hecho de que existan deudas cuantiosas de millones de euros que sean condonadas por los bancos a los partidos políticos? ¿Cómo vería la Agencia Tributaria el hecho de que se condonen préstamos millonarios a partidos políticos? Y esto me lleva a otra pregunta, ¿la Agencia Tributaria, con los pocos partidos políticos que existen que tengan un movimiento considerable de dinero, igual que tiene unos órganos de inspección casi residentes en según qué grandes empresas, no tiene el mismo control en los grandes partidos políticos, no tiene una división específica para partidos políticos? ¿No cree usted que debería crearse algún órgano parecido en la Agencia tributaria? Y eso me lleva a otra pregunta, ¿la Agencia Tributaria está estrechamente en contacto con la Sindicatura de Comptes y con el Tribunal de Cuentas para determinar si existen ilícitos tributarios cometidos por los partidos políticos?

Otra pregunta, ¿cuándo existen unos políticos que tienen un enriquecimiento evidente y desorbitado y que es materia, pues, de atención de los medios de comunicación, pues, por coches deportivos, por grandes inversiones en empresas, por un tren de vida muy grande, de la misma forma que al presidente portugués le pillaron en París con un nivel de vida muy elevado y ahora se dice que había cometido un fraude de 20 millones de euros, aquí en España ese tipo de conductas o de enriquecimiento injustificado que no se sabe de dónde viene, cuando es tan notorio, provocan automáticamente la intervención de la Agencia Tributaria o no? ¿Existe algún mecanismo, existe algún órgano en la Agencia Tributaria? ¿Actúan ustedes a instancia de parte? ¿El hecho de que salgan las noticias en el periódico es noticia suficiente como para que la Agencia Tributaria actúe?

Esto nos lleva al tema de los hijos y de la familia Pujol. Se le ha preguntado a usted, por parte del portavoz del Grupo Socialista, se le ha preguntado si ha habido alguna actuación, a su criterio, para que el fraude del señor Pujol vea la luz precisamente ahora. Mi pregunta es justo a la inversa, pero lo mismo ¿ha habido alguna actuación para que estos fraudes tributarios no vean la luz hasta ahora? Se nos dijo que la Agencia Tributaria llevaba catorce años en cuando a expediente, un

expediente tributario al señor Jordi Pujol, ¿esto, según su experiencia, es normal y es posible? Le pido su juicio como técnico de si esto puede ocurrir. –No sé cómo voy de tiempo. (*El president diu: «Esgotat.»*) Esgotat? Pues, entonces ya acabo con una última cuestión.

En el caso de, al parecer, la trama que podría existir detrás del enriquecimiento de algunos miembros de la familia Pujol sabemos que ellos tenían varias decenas, noventa y tanta empresas que controlaban, forzosamente muchas de estas no deben llevar una actividad conocida, ¿eso no es indicio suficiente ya de que estaríamos entre empresas interpuestas y testaferros para la ocultación del dinero? ¿Si el volumen de fraude que se comete por este procedimiento es del 72 por ciento la Agencia Tributaria dedica los recursos suficientes para atender este fraude embolsado en unas cuantas empresas grandes y en unas cuantas personas?

Nada más. Gracias.

El president

Gràcies, senyor Carrizosa. Pel Grup Mixt, la CUP, Alternativa d'Esquerres, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Gràcies, president. Bona tarda i moltes gràcies per la intervenció que ha estat molt clara. Nosaltres volem centrar les preguntes en cinc temes o categories: unes primeres preguntes sobre els grans patrimonis i les rendes de capital i sobre com afecten a la no distribució, redistribució de la riquesa i, en tot cas, a la creació d'un sistema impositiu totalment injust per a les classes populars; un segon bloc sobre si existeix politització o no en l'Agència Tributària; un tercer bloc sobre Pujol, per tant, sobre el cas que ens ocupa; un quart sobre el sistema impositiu en general i un cinquè unes valoracions sobre les amnisties fiscals, les successives amnisties fiscals que hi ha hagut a l'Estat espanyol.

En tot cas, i començo, respecte a grans patrimonis, doncs, bé, ens il·lustrava que al voltant del 72 per cent del frau el provoquen grans patrimonis i grans fortunes, sumàvem, en aquest sentit també que de la tributació de l'IRPF al voltant del 80 per cent pertany a les rendes de treball i no, per tant, a les rendes de capital, llavors la pregunta concreta seria, atès que el percentatge és claríssim sobre quins

són els defraudadors, quines mesures hauríem d'aprovar, o no, o quines mesures hauríem de materialitzar d'allò que ja està aprovat per evitar que les grans fortunes i els grans capitals segueixin defraudant al nivell que ho fan? Voldríem saber també quantes investigacions obre anualment l'Agència sobre les grans fortunes i qui i com decideix quines investigacions s'obren en aquest sentit, és a dir, qui decideix a qui s'investiga i a qui no i en funció de què?

Finalment, sobre el tema del delictes, ja abans es parlava del perjudici econòmic de l'enduriment del Codi penal, però no tant de l'enduriment del Codi penal, nosaltres el que ens sembla ja, com ho diria, indecent, és que la quantitat de perjudici a la hisenda es situï en 120.000 euros. La nostra pregunta seria dir-li, no creu que fins i tot amb la meitat ja s'està produint un perjudici greu a la hisenda pública i, per tant, doncs, el perjudici es produeix en xifres molt menors i quina opinió té sobre el tema? Li han preguntat també sobre el «doble irlandès», sobre el «sandwich holandès», perdó, sobre «la truita de riu», nosaltres sobre els «Mariachis», que també se li ha preguntat, bàsicament el frau legal, les Sicav i què n'opina, d'elles, és a dir, què opina de les Sicav com a eina legal d'evasió, d'elusió d'impostos, si creu que s'haurien de prohibir per ser una eina totalment defraudatòria.

D'altra banda, sobre la politització de l'Agència li preguntaré algunes coses concretes, què li sembla que la meitat dels inspectors d'hisenda estigui ocupat per llocs de lliure designació? Si això afecta la independència o la no independència de l'Agència a l'hora d'investigar casos i, per tant, com afecta. També, en aquest sentit, voldria preguntar-li si les causes per a destituir els inspectors són taxades i conegudes, i això li ho preguntem en relació a si considera bàsicament que l'Agència està, o no, polititzada, perquè el 2013 van començar a produir-se casos a la premsa que parlaven, doncs, d'ingerències i purgues polítiques a l'Agència Tributària, bàsicament feia referència a la destitució d'una inspectora que instruïa, en aquest sentit, dos casos, un, relacionat amb una empresa de ciment considerada, doncs, gran contribuent, i l'altra relacionat amb el cas Nóos. Això es veu que també va provocar la dimissió del director d'inspecció per mala relació amb el director general d'hisenda. Per tant, la pregunta finalment és, considera, per tant, que l'agència està polititzada?

Un tercer bloc era sobre el cas Pujol, i ja se li ha preguntat, com és que el cas ha sortit a la llum tan tard? Com és que s'ha tapat tant de temps? Però la nostra

pregunta seria, veient el cas Pujol, però també altres casos de corrupció, com el cas de la Infanta o el cas Bárcenas, podem dir ara que existeix o no existeix un escut fiscal? En la seua opinió ha existit o no ha existit un escut fiscal en aquests casos?

Després, sobre el sistema impositiu teníem una sèrie de preguntes, doncs, per finalment veure o, en tot cas, constatar des del nostre punt de vista que és un sistema totalment injust perquè no és progressiu, perquè no redistribueix la renda. I, bàsicament, les preguntes que li volíem fer i més relacionat aquí és si creu que seria necessari un impost sobre grans fortunes per evitar, precisament, que siguin les rendes de treball les que estiguin sostenint el sistema? I si creu, o pot fer una projecció, i això ja m'imagino que no sé si podrà, si pot fer una projecció de què es podria recaptar amb aquest impost de grans fortunes?

D'altra banda, diu el [#], i que ara sembla que està de moda, que les fortunes no es creen ara, s'hereten, i no sé si coneix el percentatge, que m'imagino que sí, de tribut d'impost de successions que tenim a Catalunya. Voldria saber quina és la seua opinió sobre aquest percentatge que nosaltres considerem una mica irrisori, considerant aquestes afirmacions de les herències de les fortunes.

Les últimes preguntes són, i ja acabo, són sobre l'amnistia fiscal. Voldríem saber, des del seu punt de vista, quins beneficis han generat les cinc amnisties fiscals que successius governs espanyols, des del 77, han anat atorgant a l'Estat espanyol i quin tracte van rebre els 1.600 grans evasors descoberts a Suïssa i a Liechtenstein el 2009, i quin sentit té, precisament, doncs, que s'amnistiï aquella gent que més té, que eludies i que se demostra que bàsicament són els que estan defraudant de manera reiterada i coneguda a hisenda.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada Vallet. I ara pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. En primer lloc també agrair-li la seva compareixença i la seva opinió, el seu coneixement que ens posa sobre la taula i agrair-li també que

valori que el Parlament de Catalunya és l'únic parlament en aquests moments de l'Estat espanyol que té una comissió d'aquest tipus i, per tant, jo crec que també és bo que aquest sigui un tema conegut i reconegut.

En la seva compareixença primer se'ns va dir que era un inspector d'hisenda, després un tècnic, que li agràim, voldríem saber quina diferència hi ha entre un inspector, concretament, i la d'un tècnic. Seria correcte, pel que vostè ha explicat, dir que l'inspector és qui dirigeix una unitat o equip d'inspecció i que el tècnic és qui fa, diríem, les feines d'execució que l'inspector li recomana o li encomana, podríem dir? Per tant, bé, saber exactament les diferències d'un i l'altre. I, en aquets mateix sentit entenem que les seves aportacions vénen com experiència professional, com a tècnic d'hisenda i, per tant, en aquest sentit voldríem saber si tenen funcions limitades en les seves taxes, si hi ha límits d'alguns tipus, quins són aquests límits, saber si ha intervingut directament, doncs, en inspeccions de gran complexitat, com ens explicava, si ha inspeccionat alguna empresa multinacional o algun gran patrimoni i, per tant, si ha intervingut en algun expedient en què hi hagi correspondència també, que vostè explicava entre frau fiscal i corrupció política. Aquest és un tema que voldríem saber.

També voldríem saber si les seves aportacions que ens pot fer, més enllà de la seva experiència professional i en el seu dia a dia, quina és la seva formació específica, si és doctor, si és llicenciat, que ens ho fes saber, si és professor de la universitat, si ha contribuït en treballs d'investigació científica sobre la matèria i, per tant, quines aportacions, doncs, en aquest sentit ha pogut fer vostè directament o també ens ha explicat, no?, que jo he buscat, també els informes que han fet des del seu sindicat i, en aquest sentit demanar-li una sèrie de coses.

En primer lloc, voldríem saber també si hi ha un cert enfrontament, podríem dir, entre el que és el cos de la inspecció i el dels tècnics i, per tant, si des del seu sindicat aquesta hi és i com ho viuen. Voldríem saber també tot una sèrie de dades que vostè ens posava sobre la taula sobre el frau i sobre els volums que hi ha en aquests moments. Voldríem saber si en forma de gesta que vostè ha comentat, no?, ens diu que l'economia submergida a l'Estat espanyol podria estar situada entre un 25 per cent del PIB, si això és correcte i en quines dades es basen, si hi ha dades oficials en aquest Estat sobre les quals puguem fer el càlcul. Si és correcte dir que el Ministeri d'Hisenda no ha fet mai cap dada oficial sobre el

mateix i sobre el frau fiscal de l'Estat espanyol i, per tant, saber si és correcte o no el que diem. Seria correcte dir que el Ministeri d'Hisenda a dia d'avui no sap quina és la taxa de frau del sistema fiscal de l'Estat espanyol? Cosa que seria preocupant, entenc jo. En aquets sentit, quin criteri ha utilitzat per determinar, doncs, el frau fiscal en el conjunt de l'Estat, o a Catalunya, si és que no existeixen aquestes dades oficials.

Per tant, també un altre element, si no hi han aquestes dades sobre la taula es pot saber verdaderament quina és l'eficàcia del resultat del que han dit moltes vegades *la lucha contra el fraude*? Ens podria explicar també, crec que seria bo per a tots que ens expliqui què és el *tax gap*. Té el coneixement d'algun país que hagi calculat la diferència entre el que podria recaptar i el que efectivament recapta, és a dir, amb dades més oficials, per entendre'ns, dins dels mateixos països? En aquest sentit ens sembla que hi ha dades d'agències tributaries com les de l'agència de...

Fitxer 06

...l'agència tributària de Suècia, de la Gran Bretanya, de Dinamarca, dels Estats Units o el Canadà. N'és coneixedor? Ens pot fer alguna aportació en aquest sentit? És correcte dir que la...? Vostè ens ha parlat de diferents tipus de frau. Considera també que l'economia submergida en forma part o no?

Podria explicar la diferència –creiem que és interessant– entre l'evasió fiscal i l'elusió fiscal? És a dir, seria correcte dir que l'evasió fiscal comporta un incompliment de la norma tributària mentre que l'elusió consisteix a aprofitar les seves esclertes o imperfeccions, no?, que segur que n'hi ha? En aquest sentit, seria correcte dir que qui incompleix la norma deliberadament és un defraudador però qui s'aprofita dels defectes tècnicament no ho és? Una altra cosa és el que n'opinem tots plegats, no?, però si és tècnicament així.

En aquest sentit..., esperi que no sé si m'he deixat alguna de les coses que li volia... He sentit que sonava el timbre, però em sembla que m'he deixat... Sí. Creu que perquè puguem parlar de frau fiscal ha d'haver-hi, en aquest sentit, doncs, una

autoritat tributària que ho estableixi i ho dictamini? I, per tant, doncs, que siguin fets no opinables sinó fets constatables, per dir-ho d'alguna manera, i, per tant, contrarestables.

Res més.

El president

Gràcies, diputada Borràs.

Per respondre té la paraula el senyor Miguel Ángel Mayo. Han sigut moltes preguntes, li donaríem un temps d'un quart d'hora. Però abans també li han quedat 3,19 segons de pròrroga que si els vol utilitzar, doncs, també els hi afegirem.

Dir un altre aspecte també, un agraïment, que abans he oblidat –disculpeu el refredat–, que és que comencem avui els treballs d'aquesta comissió d'investigació també per la lliure voluntat del senyor Miguel Ángel Mayo perquè òbviament les compareixences s'han de comunicar amb quinze dies i ha sigut per la seva lliure voluntat de comparèixer abans que avui podem estar treballant en el tema cabdal que ens ocupa.

Senyor Mayo, quan vulgui.

Miguel Ángel Mayo Martínez

Bueno, intentaré..., he hecho una recopilación de las preguntas, intentaré contestarlas absolutamente todas. Bueno, se ha hablado de si veníamos a reforzar la Agencia Tributaria; cuáles son los problemas estructurales, normativos y organizativos de la Agencia Tributaria.

El principal problema de la Agencia Tributaria es su autocomplacencia. Es decir, establece unos parámetros [#] contra el fraude que están muy por debajo de las estimaciones de fraude. Estamos hablando de unos 8.000 millones de euros, que como resultado de la lucha contra el fraude no vienen a ser ni un 10 por ciento del volumen de fraude fiscal. O sea, se establecen unos planes de lucha contra el fraude muy inferiores a fraude estimado. Aunque también es verdad que si no se hace..., si el Parlamento no tiene unos datos oficiales de la cifra de fraude difícilmente podremos saber si la lucha contra el fraude es eficaz o no eficaz.

Yo me quedo con la palabra autocomplacencia. Es decir, creer o vender una serie de resultados como perfectamente fabulosos cuando con los resultados nos dan los datos totalmente contrarios.

En cuanto a la organización y a la normativa en la lucha contra el fraude, lo importante –y supongo que con esto respondo a muchas preguntas– no son los mecanismos, la normativa que se utilice, sino que lo importante es que realmente esa normativa se aplique. O sea, de lo que nos estamos dando cuenta es que muchísima de esta normativa por un caso o por otro, al final, en este *totum revolutum* de instrucción de cualquier procedimiento de corrupción o de evasión fiscal, al final, en[#] el resultado es satisfactorio. Y sí que encontramos una serie de normativa –hablamos de evasión fiscal– que esta sí que se aprovecha. Es decir...

También se me ha preguntado la diferencia entre fraude y elusión. Para mí es un no dejar de ingresar, son recursos que de alguna manera no van a dónde se genera la riqueza, a lo que sería la recaudación del Estado. ¿Uno es legal o no? Pues, bueno, los grandes despachos de abogados defenderán que la elusión fiscal es totalmente legal porque la norma está hecha aunque habría que modificarla.

Bueno, pues, posiblemente, exactamente, habría que modificar la norma para que realmente no pudieran haber estos agujeros legales y no se pudiera abusar de la norma. Un ejemplo claro es el de la SICAV. ¿Por qué se crearon al principio las SICAV? Pues, como un mecanismo para que muchísimos ahorradores se juntaran y tuvieran unas condiciones de mercado, de negociación con el banco más prioritarias. Así pasó la de los mariachis, que se creó, que al final aunque tenían que ser cien, pues, eran solo un gran patrimonio, que es el que se beneficiaba absolutamente de la SICAV: 99 personas que no figuraban absolutamente para nada, que eran los mariachis, y, además, mediante, hasta que se suprimió la compraventa para direcciones de las SICAV como renta no tributable, no pagaban nada por los beneficios que tenían.

Lo que decimos. O sea, la normativa hay que hacerse pero el resultado debe intentar aplicarse para que realmente no ocurran agujeros legales en contra o a favor de la evasión.

En cuanto a la competencia de la agencia tributaria catalana i la Agencia estatal, la competencia en materia de ingresos, aunque después parte de los mismos están

cedidos, es competencia total de la agencia tributaria estatal. La Administración del estado tiene competencia de ingresos en algunos impuestos. Y, además, impuestos que podríamos decidir residuales: sucesiones, que cada vez es menor, patrimonio, que está completamente eliminado. Quedan actos jurídicos documentados impuestos sobre transmisiones patrimoniales. Pues, sí, hay una competencia diferente entre la agencia tributaria y la agencia estatal. Esto es el reparto de competencias.

En cuanto al déficit, la pregunta que iba encaminada era la diferencia entre tipos reales y tipos nominales. Evidentemente, si el tipo de sociedades y el tipo de renta del Estado español y el de Cataluña, evidentemente, que está incrementado hasta un 65 por ciento, se encuentran entre los más altos de Europa. Nosotros ponemos nuestros tipos incluso el día del IVA, con la subida del IVA, y tenemos tipos marginales, tipos reales, muy altos, cuando después el tipo efectivo que realmente se paga es mucho menor. Esto viene dado evidentemente porque existe una gran bolsa de fraude que no paga estos impuestos, con lo cual el tipo efectivo es mucho menor que el tipo nominal. Además de existir, el impuesto de sociedades lo teníamos antes de las sucesivas modificaciones del impuesto sobre sociedades, que había muchísimos beneficios fiscales que hacían que el tipo nominal del 30 por ciento se correspondiera a grandes empresas a tipos, no lo recuerdo, del 12 o 15 por ciento.

En cuanto a la normativa internacional, es importante. Estamos en una internacionalización de la economía y es evidente que podemos regular únicamente nuestra económica interna. De hecho, yo siempre digo que el fraude interno está bastante controlado. El fraude que más se nos escapa es el fraude internacional, el fraude en el cual empiezan a operar empresas de fuera de nuestros países. Y, como en alguna de sus intervenciones decían, no solo el blanqueamiento de capitales se produce en nuestro estado sino que se puede producir mediante inversiones en países terceros. Pues, evidentemente tenemos un gran problema en cuanto a la internacionalización de la economía.

Pero mayor problema tenemos en cuanto a la normativa internacional, básicamente normativa de la Unión Europea. Eso, como ya sabéis..., bueno, es evidente que sabéis que la normativa en materia de fiscalidad debe aprobarse por todos los países miembros de la Unión Europea, con lo cual cuando estamos

hablando siempre de lucha contra paraísos fiscales, cuando estamos hablando de establecer países –Irlanda, Holanda– que no tengan tipos efectivos menores para que ahí se vayan..., se radiquen las riquezas de las empresas, pues, nos encontramos con vetos de estos países. ¿Por qué? Porque evidentemente estos países de alguna manera salen beneficiados.

En cuanto a que el fraude lo cometen las grandes corporaciones y grandes patrimonios con sus mecanismos, está claro que los mecanismos para la evasión fiscal están al alcance de despachos de abogacía de los grandes patrimonios. Una empresa pequeña, un profesional no tienen los mismos mecanismos, pero tampoco tiene no solo los mecanismos sino que no necesita la complejidad porque evidentemente sus cifras de renta no son lo suficiente grandes para establecer un entramado que les permita defraudar miles de millones de euros.

En cuanto al indicador, me comentaban..., creo que era en referencia a la trama Pujol, los indicadores. Evidentemente cuando existen empresas cascarón hay algo mala detrás. O sea, ¿para qué se crea una empresa cascarón? Una empresa sin personal, sin actividad, que únicamente hace de intermediario, y encima está radicada en un país tercero. Evidentemente es un indicador, es un indicador claro. Es un indicador claro en el momento que tenemos una empresa que no está participada por personas físicas sino que está participada por personas jurídicas que, a su vez, están participadas por personas jurídicas. Eso es sistemáticamente poner velos a seguir el rastro de quién realmente es la persona física, porque al final la personalidad física va a ser de una persona que está controlando realmente ese tipo de sociedades.

Se me ha preguntado por el sándwich irlandés y la *truita*. Sándwich irlandés, rápidamente, es un mecanismo por el cual se pone en medio de dos empresas de Irlanda –una normalmente domiciliada en las Islas Barbados y otra domiciliada en Irlanda– un tercera empresa que tiene un convenio, un abuso de convenios, con Irlanda. Normalmente suele ser de Holanda, la que se pone en el sándwich. Se domicilia una sociedad en Irlanda, otra sociedad en Irlanda, y, mediante el mecanismo de abuso de tratados, las rentas de ese tipo de sociedades finalmente no tributan.

Lo de las truchas... Actualmente no existen muchas truchas. Bueno, las truchas es un término que se hizo por los fraudes informáticos establecidos en una empresa.

Bueno, creo que ya he hecho referencia antes. Y la trucha es la que saltaba en la inspección, es la que parecía que era la culpable de todo este tipo de conductos y a la que el peso de la inspección atacaba sobre ella –es la que [#], no tenía ingresos– cuando realmente los operadores orquestadores del fraude estaban detrás de la trucha.

En cuanto a los billetes de quinientos euros, pues, evidentemente somos el país de la Unión Europea que tiene un volumen de billetes de quinientos euros en circulación mayor. Esto es otro indicador de que evidentemente existe fraude, porque normalmente no vemos estos billetes de quinientos euros. Es el dato. Antes eran 3 coma algo billetes, ahora serán dos coma algo. O sea, cada uno de los ciudadanos, cada una de las personas debería tener en su poder dos billetes de quinientos euros en la cartea, no en instrumentos financieros ni en depósitos bancarios. O sea, simplemente en efectivo. Evidentemente, muchos no los tienen o muchísimos no los tenemos. Alguien los tendrá por ellos.

También se me ha preguntado por los diferentes tipos de fraude fiscal. Bueno, yo evidentemente, al pertenecer a la Agencia Tributaria, no puedo justificar ningún tipo de fraude. Es tan fraude fiscal el dejar de pagar una pequeña factura como es fraude fiscal una gran operación de ingeniería fiscal. El Código penal sí que distingue entre delitos contra la hacienda pública cuando es un fraude organizado, con lo cual incrementa las penas. Yo sí que hago mención de que evidentemente la mayor casuística, el mayor fraude y el mayor importe sí que está en aquellos grandes patrimonios, en aquellas empresas que defraudan.

Y evidentemente también –en alguna de mis intervenciones lo he dicho– es una pena que a través de la crisis económica el fraude a pequeña escala se esté convirtiendo en una necesidad. O sea. Que haya gente que realmente para que su negocio sea rentable o para simplemente subsistir tenga que dedicarse a la economía sumergida. Para mí es totalmente diferente este tipo de fraude con evidentemente el fraude de una trama organizada de saqueo o de no pago de impuestos.

En cuanto al fraude legal, bueno, lo que he dicho antes: los grandes despachos de abogados dirán que la elusión no es fraude. Para mí un dejar de ingresar es una dejar de ingresar, y si, además, hay indicios que se está operando de otra manera, lo que se [#] de ley, debe ser castigado como cualquier tipo de fraude.

Si conozco empresas catalanas que defraudan, pues, evidentemente conozco las que yo haya comprobado y haya salido cuota a ingresar. Evidentemente no puedo decirlo, porque es secreto lo que nos encomienda, pues, hace que no pueda decirlo. Pues, evidentemente... No sé si hace poco el ministro de Economía dijo que se iba a publicar una lista de defraudadores. Igual en ese camino iba su pregunta.

En cuanto a la connivencia con los paraísos fiscales con las entidades financieras, aquí se ha acertado de pleno, es que es evidente. Es un *totum revolutum* que si no, no se podría realizar. Hace necesario..., es necesario un despacho de abogados que instrumente esta operación, porque normalmente en los perfiles de las empresas o el caso de corrupciones políticas posiblemente no tenían los conocimientos necesarios para orquestar este tipo de fraude. Y evidentemente tampoco se podría hacer si no hubiera detrás una entidad financiera que hiciera todas las operaciones financieras propias de la trama en cuestión.

En cuanto a los paraísos fiscales, bueno, todas las jurisdicciones tienen un... Nosotros tenemos un real decreto en el cual se establece cuáles son los paraísos fiscales. Todas las jurisdicciones fiscales tienen sus propios los paraísos fiscales. Para unos algo es un paraíso fiscal, otro territorio no es paraíso fiscal. ¿Andorra es o no un paraíso fiscal? Pues, ahora, como tienen convenios de intercambio de información, no parece que sea un paraíso fiscal, pero en la operativa normal tampoco nos proporciona inmediatamente todos los datos porque están tasados por una serie de requisitos que deben cumplir para facilitarnos la información. Posiblemente muchas jurisdicciones dirán que Suiza tampoco es un paraíso fiscal cuando el secreto bancario en Suiza es perfectamente férreo, con lo cual no vamos a obtener, salvo una reclamación judicial, salvo los casos tasados, en los cuales deban entregarnos la información.

Al final para mí va a ser un paraíso fiscal cualquier territorio que se instrumente para no pagar impuestos y cualquier territorio que tenga unas cláusulas que no te permitan en un tiempo generalmente ágil darte la información de...

Fitxer **7

...tanto mercantil, como contable, como bancaria, o sea, a efectos prácticos va a ser un paraíso fiscal. No es un paraíso fiscal Holanda y ustedes me han hablado del sándwich irlandés, que intervino una empresa holandesa, y no es un paraíso fiscal, Irlanda, y la mayoría de las empresas tecnológicas se radican finalmente en Irlanda para pagar menos impuesto de sociedades, y es un país de la Unión Europea, no es un país..., no es un paraíso fiscal.

En cuanto..., bueno, al perfil de los datos, el perfil del contribuyente en cuanto al... Bueno, supongo que la pregunta venía a aquellos puntos en los cuales coincidía el perfil del defraudador con la trama de la familia Pujol. Bueno, desde el punto de vista de la Agencia Tributaria, esto serían indicios, o sea, esto serían indicios; los indicios se tienen como indicios. También había una pregunta de qué opinábamos de la declaración del señor Pujol respecto a la herencia. Pues es una declaración, se toma como tal y se deberá comprobar si realmente corresponde con una herencia o no corresponde con una herencia. O sea, al final son hechos, son indicios, todo se lleva a una instrucción y la instrucción, quien tendrá la mayoría o por no decir todos los datos, pues será en la institución que en ese momento esté realizando la comprobación, la Audiencia Nacional, la Agencia Tributaria, etcétera.

Hablaban de la creación de una oficina especializada. Yo no soy partidario de la creación de oficinas especializadas, porque soy partidario más de utilizar bien las que existen. O sea, en Cataluña hay una Oficina Antifrau, pues debe..., creo que hay comparecencias de la Oficina Antifrau. Tenemos una Fiscalía Anticorrupción, tenemos una ONIF, existe una UDEF, yo creo que son estas. Yo creo que crear más..., yo crearía más oficinas especializadas si creyera que las que ya operan actualmente están sobrecargadas... No, yo creo que primero debería ver que realmente las que operan actualmente lo realizan lo bien que pueden realizarlo, que existe eficacia en la gestión de las mismas y... Pero, bueno, es un punto de vista, o sea, si creen que es bueno crear una oficina especializada o bien crear un orden jurisdiccional especializado..., bueno, es una apreciación.

En cuanto a las instituciones que hay, hablaban de la UDEF, Fiscalía Anticorrupción, Auxilio Judicial. Pues mi experiencia profesional es que lo que mejor funcionan de estas instituciones son las personas. O sea, yo tengo unos compañeros que trabajan de forma espectacular y esta gente realiza muy bien su

trabajo. Pero, bueno, recuerden los deberes que le he puesto, analicen los procedimientos de evasión fiscal, analicen los actos de corrupción y determinen dónde ha fallado el mecanismo o determinen si el resultado es satisfactorio.

Bueno, han hablado de la diferencia de trato de las rentas de capital y las rentas del trabajo. Sí, evidentemente que las rentas de capital hasta hace poco tributaron a un máximo de un 21 por ciento y las rentas del trabajo tributen a un 56 por ciento, es diferente que 1 millón de euros de rentas de capital inmobiliario paguen el 21 por ciento y lo que sí es confiscatorio es que a partir de treinta mil euros de base imponible de renta ya se pague el 40 por ciento, yo lo encuentro muy alto, pues evidentemente es una diferenciación a favor de las rentas de capital. Evidentemente quien está sosteniendo las carreras públicas y están pagando los impuestos son las rentas medias, vía este 40 por ciento a partir de las bases imponibles de treinta mil euros.

En cuanto a quién decide cuántas empresas y tal, este es el Plan nacional de inspección y se encarga el Departamento de Comprobación y Selección, Comprobación y Selección es el que establece una parte a aquellos perfiles en los cuales existen una serie de contribuyentes que presentan un riesgo superior y les comprueban, en los que realizan los cruces entre las bases de datos para determinar qué empresas formarán parte del Plan de inspección, y los que ven aquellos indicios que alguien apuntaba que puedan ser susceptibles de entrar en Plan de inspección.

En cuanto al tipo de fraude, se hablaba de que de 120.000..., que fuera menor. Bueno, yo podría decir una cosa, con la actual redacción del Código penal hay algunos delitos que tienen una sanción inferior en vía penal que en vía administrativa, o sea que no sé qué sería mejor; sería un tema muy largo para hablar.

Han hablado de la [politización #, 04.40] de la Agencia Tributaria y los puestos de libre designación. Evidentemente un puesto de libre designación es un problema porque, en el momento que es de libre designación, es de libre cese, no hay un mecanismo para..., porque, como son puestos que necesitan una especial confianza, se instrumentan con un carácter especial, pues igual que los nombran, igual que se cesan. Lo que es real en la Agencia Tributaria es que se abusa de los

puestos de libre designación, con lo cual hay bastantes puestos de libre designación; algo con lo que nosotros estamos bastante –bastante– en contra.

¿Gran pregunta? El escudo fiscal. La verdad es que si existiera un escudo fiscal, pues el artículo 31 de la Constitución estaría desecho, por no decir que la Agencia Tributaria estaría desecha, por no decir que si yo tuviera conocimiento de que existe un escudo fiscal debería denunciarlo. Un escudo fiscal, supongo que te referías a que existe una serie de personas que jamás van a entrar en inspección porque están detrás de ese escudo fiscal. Eso es muy fuerte, yo cuando leí, por ejemplo, el auto, creo que era el auto de la empresa Aizoon, que un notario de Barcelona hacía referencia a que se había incluido a la infanta en una sociedad que tenía un capital de menos de..., no, de menos, no, de tres mil euros, que es el capital mínimo, y le decían que era justamente para que ejerciera de escudo fiscal. Esto es realmente grave. Las preguntas que sí que debe hacer la comisión a los miembros..., delegado especial de la Agencia Tributaria, ministro de Economía, es realmente que cuando tengan indicios de por qué no se han disparado, porque en muchos casos son se han disparado los filtros, si responde, a qué responden. Evidentemente no pueden responder a un escudo fiscal, porque, como digo, nos estaríamos cargando el artículo 31 de la Constitución y nos estaríamos cargando a la Agencia Estatal de la Administración Tributaria.

¿Cuál es mi punto de vista en cuanto a las amnistías? Pues, bueno, una amnistía fiscal supone perdonar desde el punto de vista administrativo y penal al evasor, es una declaración de que no podemos con él, y con lo cual le otorgamos una amnistía para que regularice voluntariamente, y además es una declaración de injusticia respecto al resto de personas que pagan un recargo de apremio de un 20 por ciento, unas sanciones del 50 al 150 por ciento y que normalmente ingresan sus impuestos.

Preguntaba –esta era de Ciutadans– sus órganos de control. Evidentemente los órganos de control y la transparencia son necesarios, o sea, eso son puntos de vista, igual que la normativa debe ser acorde. Lo más importante es que los órganos de control existan, pero realmente los órganos de control ejerzan su función; igual que la transparencia exista, pero la transparencia ejerza su función. Era muy..., hacía referencia a la falta de control interno de los partidos políticos. Bueno, pues como todo, es evidente que, en el momento en el cual algo se vea

que escapa fuera del control de lo normal, habrá que establecer focos de control interno. Me decía si había suficientes indicios para que la Agencia Tributaria actuara. Pues, bueno, voy a ser crítico y voy a ser positivo. Voy a ser positivo porque evidentemente, cuando hay indicios –lo hemos visto en todos los casos de corrupción, lo hemos visto en todos los casos de auxilio judicial–, la Agencia Tributaria realmente hace su papel y lo hace de forma efectiva. Y ahora voy a ser crítico. El problema es que la Agencia Tributaria no hace su papel de forma de prevención. O sea, qué ha hecho la Agencia Tributaria mientras que. O sea, sí que sería muy importante que la mayoría de los casos no vinieran por denuncias de terceros o no vinieran por comprobaciones de la UDEF, no vinieran por comprobaciones de la Audiencia Nacional, sino que fuera la Agencia Tributaria la que tuviera los suficientes mecanismos necesarios para prevenir que no se produjeran este tipo de sucesos y, si una vez se producen, evidentemente la actuación es inmediata y totalmente profesional.

¿Cuánto dura una instrucción? La instrucción en la Agencia Tributaria dura muy poco, o sea, dura un año, normalmente nosotros la instrucción la tenemos en nueve meses. Casos complejos de inspecciones, las podemos realizar –lo dice la norma– en un año; en situaciones excepcionales, en dos años.

En cuanto a los efectivos, bueno, sí, evidentemente necesitaríamos más efectivos, y más necesitarían los abogados del Estado, y más necesitarían el Ministerio Fiscal, pero, bueno, con los efectivos que tenemos y en la época de crisis en la que estamos, intentemos gestionar-los de manera eficaz.

También muchas veces las preguntas iban encaminadas a los efectivos de la Agencia Tributaria, refiriéndose a si tenemos pocos efectivos y por qué no los destinamos al 62 por ciento de grandes empresas. Pues, evidentemente, es lo que a veces hablamos de la miopía de la Agencia Tributaria, el por qué destina la mayor parte de sus efectivos –más del 80 por ciento– al control del pequeño y mediano contribuyente y por qué no destina la mayoría de sus efectivos al control de los grandes patrimonios. Es una pregunta que evidentemente deben de hacer al delegado especial de la Agencia Tributaria –está citado– y al ministro de Economía.

Y, por último, parecía que Convergència i Unió hacía referencia a mi perfil profesional y *curriculum* profesional. Bueno, pues yo le hago un pequeño resumen.

Yo soy técnico de un equipo regional de inspección de la dependencia regional de Cataluña, he sido varias veces perito judicial en delitos económicos, llevamos expedientes de muchísima cuantía, hemos participado en expedientes de delito fiscal realmente importantes y evidentemente no puedo decirle en cuáles, porque el deber de secreto y sigilo me lo impide. Pero parecía que dudaba de mi calidad como experto..., bueno, pues es su opinión.

En cuanto al resultado de la lucha contra el fraude, hacía referencia a cuáles son los números. Me remito al principio, a la autocomplacencia de la Agencia Tributaria en cuanto a los resultados de lucha contra el fraude. Si el Parlamento español no tiene una medida de cuál es el fraude fiscal, evidentemente puede vender los resultados siempre como buenos, porque no se sabrá si está realizando mayor o menor porcentaje en cuanto al resultado global. Valorar el [task up #, 10.42] es una medida de lo que..., es una medida de la economía sumergida, es decir, cuánto estamos dejando de recaudar por la ineficacia, o por la existencia de evasores, o por la ineficacia de la Agencia Tributaria que no controla a esos evasores. Hay muchas otras jurisdicciones fiscales que sí lo tienen calculado; no lo tenemos calculado, a mí no me consta, yo diría que no, ni por parte del Parlamento, no hay datos oficiales ni estudio para el Parlamento español, ni por el Parlamento catalán.

Y me hacía referencia a la diferencia entre fraude y elusión. Bueno, la diferencia entre fraude y elusión es muy pequeña, para mí es lo mismo, es un dejar de ingresar que debe perseguirse y está en los grados legalidad que tengan. Pero, para mí, vestir con legalidad una elusión es únicamente hacer una simulación de ley que deberá ser destruida para que realmente, donde se genere riqueza, se pague el impuesto y no se pague en territorios como las Islas Barbados.

Creo que es todo. Si queda algo por contestar...

El president

Moltes gràcies, senyor Mayo. Si algú té alguna pregunta de les moltíssimes que s'han formulat, donaríem trenta segons; hem sigut generosos amb tots els grups, també amb la resposta. I, si no, fem una pausa de cinc minuts per acomiadar-nos del senyor Miguel Ángel Mayo i també perquè, atès que ha entrat una quarta sol·licitud, doncs que els grups també la puguin revisar. I tan bon punt tornem, a les sis, si volen, menys cinc, doncs ens..., a menys cinc ens hi posem, a la votació.

Gràcies, senyors diputats i diputades. *(Veus de fons.)* I gràcies, senyor Mayo.

La sessió se suspèn a ... i es reprèn a ...

Fitxer 08

El president

Reprenem, si voleu, mentre arriba la diputada Meritxell Borràs.

Sol·licitaven, des de Convergència, explicació de vot i demanen cinc minuts. Tots els grups hi estan d'acord? Sí. Doncs, ho faríem... Tres minuts? *(Veus de fons.)* Cinc? *(Veus de fons.)* Cinc?

Carlos Carrizosa Torres

Perdó, senyor president, nosaltres, abans de començar l'explicació de vot, diríem que nosaltres retirarem la compareixença de la senyora Mercè Pigem Palmés, perquè la vam demanar divendres i, després, la senyora Pigem va donar unes explicacions, va presentar la dimissió, i considerem que no fa falta la seva compareixença.

Gràcies.

El president

D'acord. Doncs, consta com a retirada. I mentrestant aprofito per a una qüestió: el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa..., respecte al fet que en les compareixences demanades conjuntament i les que han demanat vostès com a grup hi ha dues coincidències relatives al senyor Fidel Pallerols i al senyor Juan Antonio Salguero. No sé si les mantenen, si fem...

Marc Vidal i Pou

No, no, també les retirem, perquè és un error, en tot cas, de repetició; efectivament, perquè ja les havíem demanat a l'altre lloc.

El president

Doncs, si tenen el guió que hem facilitat, quedarien retirades la 25, la 33 i la 36, eh?

I, per tant, si els sembla, començaríem amb el torn d'explicació de vot de cada grup parlamentari. I en primer lloc tindria la paraula... (*Veus de fons.*) Sí, els quatre..., els posicionaments sobre els quatre blocs de votacions: la conjunta, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, Iniciativa, Ciutadans i la CUP Alternativa d'Esquerres, i les presentades separatament pel Grup de Ciutadans, d'Iniciativa - EUIA, i de Convergència i Unió.

I té la paraula, per un temps de cinc minuts, l'il·lustre diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí. Doncs, una explicació per a cadascuna de les llistes.

En primer lloc, nosaltres vàrem...

Fitxer 3CIFEFF9

presentar conjuntament amb tres grups parlamentaris més, com s'ha dit –Iniciativa, Grup Mixt i Ciutadans–, una sèrie..., vint-i-dues sol·licituds de compareixença, que ja les havíem presentat en el primer pla de treball; per tant, nosaltres el que avui defensarem és absolutament coherent amb el pla de treball que vàrem fer a l'inici d'aquesta comissió. Un pla de treball que tenia una lògica i que tenia un sentit, que era tocar el cas Pujol a fons, tocar el tema de l'evasió i el frau fiscal, i tocar les pràctiques de corrupció política en alguns casos que han estat significatius en la història d'aquest país, per treure'n un aprenentatge i per poder construir entre tots, doncs, un país net de corrupció.

Aquesta era la coherència del pla de treball que vam presentar i amb aquesta coherència mantenim, avui, el nostre posicionament. El bloc de compareixences que vàrem demanar no eren totes les que van ser rebutjades en el seu moment, però sí que vàrem denunciar que n'hi havia algunes, doncs, que tenien una rellevància especial i que no es podria entendre, davant de la ciutadania, que és molt exigent amb tots nosaltres, perquè siguem coherents i que siguem contundents i que siguem clars en aquest tema, és molt exigent en el fet que determinats casos de corrupció, evidentment, una comissió que tracta de les pràctiques de corrupció política no pot passar per alt. Estem parlant, doncs, del cas

Pretòria, del cas Mercuri, estem parlant del cas Treball, estem parlant del cas Pallerols, estem parlant de tota una sèrie de casos que realment és molt estrany, doncs, que, per exemple, el jutge Piqué Vidal, perdó, el jutge Pasqual Estevill, que recentment, en un mitjà de comunicació, doncs, ha revelat com ell mateix va actuar per evitar que s'investiguessin persones de l'entorn de l'expresident Pujol, ho hagi explicat en un mitjà de comunicació i no ho pugui explicar en aquest Parlament.

Per tant, demanem una reconsideració als grups que varen votar en contra d'aquestes compareixences, perquè si ho segueixen fent, estaran obstruint fortament el treball d'aquesta comissió i l'estaran devaluant absolutament en el seu sentit.

Un altre grup molt diferent, de fet, de significat oposat, és el grup compost per les dues exregidores Itziar González i Carme Garcia. Són dues dones valentes que han plantat cara a la corrupció, que s'hi han enfrontat i que a vegades, doncs, n'han rebut alguns elements de pressió personal, en contra seu, i, per tant, el seu testimoni és importantíssim.

Entenem que Ciutadans mantingui unes compareixences que anaven en el sentit del seu pla de treball inicial. És el seu; no és el nostre. Nosaltres pensem que, malgrat que no sigui el nostre, atesa la situació que s'ha donat en aquesta comissió, doncs, recolzarem totes, gairebé totes, amb una única excepció, les propostes que avui es posen damunt de la taula, no sense, però, fer els nostres comentaris.

Nosaltres pensem que el president de Catalunya no ha de venir a aquesta comissió, si no és que ho fa a petició pròpia. En el debat de política general es va produir un debat sobre la qüestió i el president Mas va dir que ell estava disposat a comparèixer, i, per tant, nosaltres confiem que ell serà conseqüent amb la seva paraula i compareixerà en aquest Parlament per explicar com va la implementació de les cinquanta-una mesures per a la transparència i la regeneració democràtica. A nosaltres ens sembla que el lloc més indicat per al president de Catalunya, pel que representa la figura del president, sigui qui sigui qui ocupi aquesta figura. La nostra posició és constant en el temps en aquesta qüestió; entenem que té més sentit que comparegui a la comissió específica per als assumptes del president, que és la Comissió d'Assumptes Institucionals. I, per tant, nosaltres el convidem verbalment, no l'instem, sinó que el convidem verbalment que sigui conseqüent

amb les seves paraules i ho faci a la Comissió d'Affers Institucionals. No recolzarem la seva compareixença en aquesta comissió, perquè és el president de Catalunya i no per cap altre motiu.

A la resta els donarem suport. Donarem suport al pla d'Iniciativa. Són unes propostes que algunes d'elles coincideixen amb el nostre pla de treball, d'altres, no, però entenem que Iniciativa ha fet un pla de treball coherent, és lògic el que defensa i, en canvi, vam viure el vet al seu pla de treball i nosaltres estem en contra d'aquest tipus de vet. Recolzarem també les propostes que ha presentat a darrera hora Convergència i Unió, i ho farem per un motiu molt senzill, per un motiu d'exemplaritat, per un motiu de dir: «Escoltin, aquí no ens fa vergonya res, aquí no tenim por de res, aquí hem d'anar al fons de tot.» Però no volem deixar de dir que no les entenem en absolut, perquè són absolutament contradictòries, a diferència del que hem dit fins ara, que totes les propostes que hem vist dels altres grups són coherents amb el que van presentar al principi; aquestes són absolutament contradictòries amb el pla de treball que va presentar Convergència i Unió al seu inici. I quan te les mires dius: «No hi sé veure cap lògica.» Escoltarem amb molt d'interès l'explicació que ens donarà la seva portaveu, però l'única lògica que s'hi veu és que hi han dues persones vinculades a Esquerra Republicana que no tenen res a veure amb corrupció –de fet, una d'elles ha estat desimputada de corrupció i l'altra no hi ha tingut mai cap vincle–, hi han dues persones del Partit Socialista, tres, o properes o que han estat en l'entorn del Partit Socialista, dues d'Iniciativa per Catalunya i ja està. I aquesta és la lògica. I em sembla lamentable i em sembla penós que s'actui amb aquesta lògica, perquè és la lògica del «tot són iguals», la lògica del «busquem alguna cosa als altres», en lloc de tenir una lògica coherent, des de l'inici de la comissió, de dir «volem anar a fons en els casos de corrupció, volem arreglar els casos de corrupció». En lloc d'això, s'opta per una lògica que és la de dir «mirem d'esquitxar tothom». I això és un molt, molt, molt pobre favor a la democràcia.

Per tant, no entenem quina lògica..., vaja, no n'hi ha cap, de lògica, en aquestes propostes, però el que sí que volem deixar clar és que el nostre posicionament serà d'exemplaritat i, per tant, de no fer cap vet, i amb l'única excepció del president de Catalunya, perquè és el president de Catalunya, recolzarem totes les compareixences que avui s'han posat damunt de la taula.

El president

Gràcies, senyor Amorós. Pel Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí. Vagi d'avançada que nosaltres no farem qüestió de..., respecte a les sol·licituds que diversos grups parlamentaris han plantejat, d'ampliar les compareixences, excepte dues de les sol·licituds que després m'hi referiré, finalment.

No en farem qüestió avui, tot i que seguim mantenint l'argument principal del nostre pla de treball, que incorporava tot un seguit de documentació que vam sol·licitar i un seguit de compareixences, perquè per nosaltres l'objectiu principal d'aquesta comissió, malgrat el seu títol i el desencadenant d'aquesta comissió, és la confessió que el 25 de juliol d'enguany l'expresident de la Generalitat de Catalunya, el senyor Jordi Pujol i Soley, va fer, que havia tingut uns diners a l'estranger des de feia molts i molts anys.

Ho vam argumentar en l'anterior sessió, per nosaltres això posa en qüestió alguns dels fonaments de la seva presidència, d'aquests vint-i-tres anys de presidència del senyor Jordi Pujol i Soley, perquè s'obren molts interrogants, eh? La compareixença que va fer en el Parlament al mes de setembre, en comptes d'aclarir alguns dels temes, doncs, encara va posar més ombres de dubte, l'explicació que va donar respecte al seu pare, a la fortuna del seu pare o als diners que el seu pare sembla ser que li havia deixat, doncs, no ens va acabar de convèncer, se'ns van obrir interrogants respecte a alguna qüestió que ha afectat aquest país d'una manera important, en el passat; m'estic referint al cas Banca Catalana, que de cop i volta s'ha tornat a obrir, eh? Perquè hi han... A nosaltres ens va generar dubtes respecte a la procedència d'aquests diners. És cert que davant d'aquests dubtes, molts d'aquells rumors o no tan rumors, allò que tothom sabia, no?, respecte als entorns presidencials, sobretot els més lligats a la família, doncs, també es posen al damunt de la taula, s'obren interrogants i, per tant, nosaltres crèiem que davant d'una confessió per escrit el que calia era, justament, que aquesta comissió centrés, bàsicament i fonamentalment, els seus treballs a intentar aclarir i escatir què és el que hi havia de cert i no cert, d'intoxicació o no, respecte a aquest tema.

De fet, al Parlament de Catalunya s'han obert algunes comissions d'investigació, però dues basades en confessions de persones..., doncs, bé, que, en el cas del president Pujol, per diners a l'estranger, en el cas de Fèlix Millet perquè va posar la mà a la caixa, directament, en el Palau de la Música.

Es va arribar a unes conclusions en aquest Parlament bastant similars a les que coneixem de la instrucció que s'ha fet del cas. Per tant, consideràvem que, si aquí ja s'havia fet una comissió d'investigació respecte al cas Palau, no teníem per què tornar a reobrir aquest tema. I això en altres casos que des del nostre punt de vista el que feien era diluir l'objecte principal d'aquesta comissió, que, ho torno a repetir, per nosaltres és el cas Pujol, eh? O, en tot cas, la confessió feta de puny i lletra de Jordi Pujol i Soley.

Ara, no farem..., com que tampoc no estem d'acord amb els arguments que creiem que s'han intentat utilitzar per diversos grups d'aquesta cambra, de dir que socialistes i convergents, i Unió, doncs, havíem creuat vots..., perquè, en tot cas, aquí el que es va produir ara fa uns dies és vots del Partit Popular, o també d'Esquerra Republicana, impedit o votant, o no donant suport a alguna de les compareixences. I com que aquests arguments que han fet servir alguns grups parlamentaris no són certs, eh? –no són certs–, perquè nosaltres el que no volem és diluir aquesta comissió amb multiplicitat de compareixences, però perquè aquest argument no es pugui tornar a fer servir, nosaltres no obstruïrem..., o amb els nostres vots no s'obstruirà la presència d'altres compareixents.

Sí que demanarem votació separada respecte a dos noms, que són els dels expresidents del Govern central, Felipe González, i José María Aznar, que no acabem de veure els arguments pels quals han de ser citats en aquesta comissió i, per tant, el nostre vot aquí sí que no serà afirmatiu.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Pel Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidente. Por clarificar posiciones. Lo digo porque denoto que en este Parlamento a veces obramos –y lo digo en plural– con flaca memoria.

El Partido Popular es el partido que solicita la creación de la comisión de investigación del caso Pujol, y con eso quiero dejar claramente establecido que es precisamente este partido el que solicita esa actuación, que es inapelable, que es inexorable, y en la que todos deberíamos colaborar. Y lo digo a cuenta de que hay otros muchos partidos que creo que, de forma falsa, se cuelgan la medalla de la regeneración, cuando, insisto, la iniciativa para la creación de esta comisión del caso Pujol es del Partido Popular de Cataluña.

Por tanto, yo creo que es bueno ir poniendo los puntos sobre las íes, porque de esta forma informamos claramente a la ciudadanía de cuál es el papel que cada grup político parlamentario juega en esta cámara.

También, desde la prudencia, quiero dejar claramente establecido que lo que nuestro grupo quiere evitar es que se cumpla aquello de que si quieres tapar un escándalo, monta una comisión de investigación. Lo digo porque hay muchos grupos, también en esta cámara, que con la idea de extender *in illo tempore* el trabajo de esta comisión, que no olvidemos que es una comisión de investigación que lo que pretende esclarecer es el saqueo sistemático de las arcas públicas de la Generalitat de Catalunya por parte de la familia Pujol, ese es el objeto –ese es el objeto– de esta comisión, como digo, con base en ese objeto, busquemos ampliarlo para de alguna forma, como digo, dilatar indefinidamente los trabajos de esta comisión.

Nosotros somos partidarios de las explicaciones detalladas, de obtener todas las respuestas a todas las preguntas, de la luz y de los taquígrafos, pero, ojo, sin convertir, como digo, esta comisión de investigación del caso Pujol en una especie de *totum revolutum* en el que, además, nos atribuyamos competencias que no tenemos. Miren, a cuenta de la intervención que hemos tenido en la sesión de hoy, he tenido la impresión de que estábamos en una ponencia sobre el sistema tributario y fiscal de España, como si desde el Parlamento de Cataluña quisiéramos reformarlo cuando, como digo, no tenemos competencias para ello.

Es importante que, evidentemente, nos arroguemos como cámara legislativa en el ámbito de la comunidad autónoma de Cataluña el protagonismo de intentar poner luz y taquígrafos en prácticas corruptas, pero seamos menos ambiciosos, desde el punto de vista de la humildad, y centrémonos en el trabajo que interesa, que, como digo, es esclarecer esta trama de corrupción vinculada al señor Jordi Pujol. Al

señor Jordi Pujol y evidentemente también al partido que sustenta al Gobierno de la Generalitat, a Convergencia Democrática de Cataluña, que tiene –y lo recuerdo, y no pararé de recordarlo– su sede embargada, también, por el saqueo en relación con el caso Palau.

Ese debería ser el objeto de esta comisión, centrarnos en esos trabajos. A partir de aquí, evidentemente, hay otros grupos, Esquerra Republicana, especialmente también, interesada en actuar de muleta en esta comisión del grupo que apoya al Gobierno. Y eso, evidentemente, nosotros lo vamos a seguir denunciando, porque es así, esa es la realidad, esa es la verdad, y la verdad siempre es la verdad

Fitxer 3cifef10

la liga, Agamenón o su portero.

A partir de aquí, quiero dejar claramente establecido que nosotros sí que vamos a pedir, lógicamente, la comparecencia del señor Artur Mas, entre otras cosas, porque es público y notorio que es el hijo político de Jordi Pujol i Soley. Artur Mas fue todo con el señor Jordi Pujol, fue consejero de Obras Públicas, fue consejero de Economía, fue *conseller en cap*, creo –creo– que debe dar cumplida cuenta sobre todo de esa etapa en la que los hijos del señor Jordi Pujol, en esa etapa floreciente, contrataban sin parar y, evidentemente, cobraban comisiones sin parar, derivadas de los trabajos que la Generalitat, en el ámbito de los distintos departamentos, realizaba.

Por tanto, además, en relación, además, a esta infausta comparecencia que tuvimos que sufrir los diputados en esta cámara del señor Jordi Pujol en el pasado mes de septiembre, quiero recordar que el propio señor Pujol leyó un documento testamentario, desconocido todavía a fecha de hoy de los grupos parlamentarios, que ya sería hora que hubiera aportado, porque, evidentemente, si se viene a una comparecencia al *Parlament* y se viene a abroncar a los diputados, pero no se viene a dar cumplida cuenta de su gestión, entendemos que se está haciendo un flaco servicio a esa Cataluña que tanto dice amar.

Yo, por tanto, y viendo que he acabado el tiempo, concluyo para explicar que pediremos votación separada única y exclusivamente en relación a las comparencias numeradas con los números 19 y 20, que afectan a los expresidentes de Gobierno, al señor José María Aznar López y al señor Felipe González Márquez, y, fundamentalmente, por una razón, porque no podemos convertir esta comisión, este Parlamento en un show mediático y me parece que eso es lo prudente y lo sensato.

Miren, yo acabo –yo acabo–, hay que levantar las alfombras –hay que levantar las alfombras–, pero del *Parlament*, del *Parlament* de Cataluña, esa es nuestra responsabilidad, de las alfombras que pisamos nosotros. Y yo creo que si lo hacemos así cumpliremos un buen servicio a lo que la ciudadanía de Cataluña espera de nosotros.

Nada más.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyor president.

Jo m'acabo d'assabentar que el Partit Popular eren els únics que havien demanat la creació d'una comissió perquè em pensava que també tots els grups havíem acabat demanant-la, en tot cas, suposo que, per l'interès que ha demostrat, suposo que és perquè demanen la comissió per poder comparèixer com a experts, perquè, com a experts, vostès tenen gran quantitat de persones que coneixen a fons el tema de la corrupció.

En qualsevol cas, agrair al senyor Terrades que digui que aquí no hi va haver cap pacte, li ho agraeixo; el que passa que vostè comprendrà que «gat escaldat de l'aigua fuig» i va passar –i vostès ho saben– a la Comissió de Sanitat que vostès sí varen pactar, vostès varen pactar vetos i vostès varen pactar unes conclusions que, en gran part, diuen coses que no són certes i, per tant, pot entendre que, hi

insisteixo, li agraeixo que digui que no és així, però pot entendre que els demés sospitessin que podia tornar a ser així.

En qualsevol cas, benvinguda sigui, doncs, la presentació novament d'aquestes compareixences. Nosaltres no volem fer un màster sobre el frau i la corrupció, un gran seminari en què ens expliquin quantes coes hem de fer i hauríem de fer bé; no volem fer una comissió en què conclouem que cal incrementar la normativa sobre el tema, ens ho acaba de dir el senyor Mayo, si es vol, si s'hagués volgut, no hi hauria la corrupció que hi ha hagut. No cal fer noves normatives, sinó que el que cal és fer-les aplicar.

Nosaltres el que volíem, precisament, en la línia d'això, d'això que acaba de dir, precisament, el senyor Mayo, el que volíem era la presència de persones que al llarg de tots els anys de pujolisme han estat o bé practicant o bé sent testimonis de casos concrets de corrupció, que han sigut públics, durant poc temps, però han sigut públics, per evidenciar que hi havia una manera de fer política que, precisament, el que no feia era aplicar la normativa per evitar-los. I aquesta manera de fer política, si ara no és així, és bo que tots estem d'acord que qui sí ho ha sigut vingui a dir que ho ha sigut o, com a mínim, li ho puguem preguntar.

Per tant, a nosaltres ens faltaven, ens faltaven exemples d'algunes persones concretes, d'algunes persones d'alguns casos concrets, per això vàrem intentar arribar a l'acord que ha explicat molt bé abans el senyor Amorós d'una sèrie de noms, en els quals hi havia algunes persones, tot i això, encara ens en faltaven alguns i són els que hem presentat, que és una selecció de les persones que es va votar que no a l'anterior vegada. No són totes, ni molt menys, les que vam presentar, però ens faltava el cas casinos, ens faltava el cas turisme, ens faltava alguna persona d'Adigsa i, per tant, aquesta és la llista que nosaltres presentem.

Respecte de les altres dues llistes, amb el mateix criteri que vam seguir en la primera vegada, nosaltres no ens oposarem a cap nom, a cap, sigui el president de la Generalitat o sigui el senyor Felipe González, bàsicament, perquè, de la mateixa manera que les persones que ha presentat a última hora Convergència i Unió entenem que, senzillament, les volem escoltar, tant si són d'un partit com si són de l'altre, que diguin el que hagin de dir. La comissió ja és de per si molt llarga, evidentment, amb totes les persones que vàrem votar en el seu moment, posats a

ser llargs, no ens vindrà d'una mica més; si ho volem fer, escoltem a tothom i fem-ho bé.

Per tant, el nostre vot serà positiu amb totes i cadascuna dels noms de les compareixences presentades.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Marc Vidal.

És el torn del Grup de Ciutadans. L'il·lustre senyor Carles Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente.

Bueno, pues, explicando el voto de cada una de las listas presentadas.

Respecto a la lista presentada conjuntamente por nosotros junto con Esquerra Republicana, Iniciativa y Grupo Mixto, bueno, pues, hemos de decir que esta lista se presentó, la presentamos estos cuatro grupos porque entendíamos intolerable que, como fruto de un pacto entre algunas de las fuerzas políticas de este Parlamento, dejaran de comparecer el señor Macià Alavedra, Lluís Prenafeta, Daniel Osàcar, Javier de la Rosa, Fèlix Millet, Jordi Montull, Lluís Pascual Estevill, Joan Piqué Vidal, en definitiva, los nombres más famosos de la corrupción, que encarnan la corrupción del partido Convergència i Unió en las últimas décadas en Cataluña. Nos parecía esta cuestión intolerable.

Y, luego, hay otras personas que también, como fruto de los pactos cruzados, dejaban de comparecer y todos los de esta lista de veintidós personas nos parece útil y necesario que comparezcan. También los presidentes José María Aznar y Felipe González Márquez, puesto que creemos que, de esta comisión, también debemos acabar pudiendo dilucidar si esta corrupción que existió y que ha existido –no sabemos si existe, pero, desde luego, ha existido en Cataluña– tuvo la connivencia, contó con la connivencia del Gobierno central a cambio de pactos políticos; si Felipe González es cierto o no que indicó a su fiscal general que no investigase al señor Jordi Pujol, como nos dijeron; si es cierto o no que, en tiempos de José María Aznar, ya se sabían los ilícitos tributarios del señor Jordi Pujol y tal cuestión quedó paralizada en la Agencia Tributaria. Creemos que es importante

que ambos presidentes, expresidentes del Gobierno Español, comparezcan para que sepamos los catalanes cómo ha funcionado y por qué se ha mantenido este sistema de corrupción política que tanto dinero ha dado a algunos a costa del dinero de todos.

Respecto a las comparecencias pedidas por nuestro grupo parlamentario, nosotros hemos incluido al señor Artur Mas Gavarró y al señor Felip Puig. El primero, se nos dice por parte de Esquerra Republicana: «No, al *president* de Cataluña no lo vamos a llamar». Bueno, el *president* de Cataluña es el presidente de Convergència i Unió, es el *conseller en cap* del último gobierno de Jordi Pujol hasta el año 2003, fue *conseller d'Economia* de 1997 a 2001, fue *conseller d'Obres Públiques* de 1995 a 1997 y es, sencillamente, imposible e increíble que él no tuviera noticia o conocimiento o no nos tenga nada que decir acerca de lo que pasó durante todos estos años. Por lo tanto, nosotros pedimos que el cargo de presidente de la Generalitat no sirva como un marco para sustraerse a una comisión de investigación parlamentaria. De la misma forma, el señor Felip Puig, que ha ostentado cuarenta y un puestos en la Administración catalana, entre ellos, el de presidente de Adigsa, cuando varios de sus subordinados han sido juzgados por corrupción, por cobrar comisiones por obras públicas, creemos que debe comparecer el señor Felip Puig también en el marco de esta causa que se sigue contra la corrupción, que podríamos llamar «caso Convergència».

Respecto a las nuevas comparecencias pedidas por Iniciativa Verds, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, nosotros votaremos favorablemente a todas ellas.

Y comentamos también que, respecto a la lista presentada hoy por Convergència i Unió, pues, bueno, no podemos por menos que comentar que, bueno, aquí, ha habido un toma y daca, porque parece como que «si tú me votas contra mi gente, yo te incluyo gente de la tuya», porque, aquí, se han puesto a personas del PSC y personas de Esquerra Republicana que no habían sido incluidas en ningún plan de trabajo y que, curiosamente, aparecen ahora. Nos congratulamos de que el señor Josep Lluís Carod-Rovira, que dijo que él sabía de este tema del 3 por ciento y que ya le habían dicho que si no era el 3 era el 5 y todo esto, pues, que comparezca, aquí, en esta comisión y nos lo explique.

Por lo tanto, nosotros no pediremos voto separado y no nos opondremos a ninguno de los comparecientes.

El president

Gràcies, senyor Carrizosa.

Pel Grup Parlamentari Mixt, la CUP - Alternativa d'Esquerres, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, nosaltres per explicar, jo crec que ja s'ha dit, ens podríem sumar a intervencions que s'han fet, perquè ampliàvem o perquè proposàvem ampliar la comissió, el pla de treball, amb compareixents que consideràvem imprescindibles per al funcionament òptim de la comissió; enteníem que la responsabilitat del moment ho feia imprescindible, ho feia ineludible i, en tot cas, ens demanava insistir-hi perquè enteníem que era inacceptable que s'hagués produït un vet; també enteníem que era propi d'aquella Administració que vulgui donar o, en tot cas, d'aquella institució que vulgui donar una imatge de transparència, que crec que és el mínim que hauríem de fer aquí.

D'altra banda, també s'ha de dir que tampoc pensem que el fet que, finalment, vinguin, si finalment s'aixeca el vet a aquestes persones, signifiqui que de seguida ho sabrem tot i això vol dir que ens situem en una roda molt perversa, i ens explicava abans l'expert, el senyor Mayo, doncs, d'impunitat d'autojustificació i d'un cert entorn de seguretat que pensem que es reproduirà en aquesta comissió, com es van reproduir, per exemple, en la Comissió d'Investigació de l'Àmbit Sanitari, on els compareixents venien amb una suficiència i prepotència, doncs, que, simplement, feia veure aquesta aura d'impunitat i de seguretat al seu voltant.

En tot cas, nosaltres votarem a favor de tots els compareixents que han presentat tots els grups, els conjunts, òbviament, també els que presenta Ciutadans, entenem que és de mínims que comparegui el president de la Generalitat i entenem que, en tot cas, no només és de mínims, sinó que hauria d'haver estat a petició d'ell comparèixer perquè, si el responsable últim no és el primer interessat en què les seues administracions estiguin lliures de tota sospita, alguna cosa no funciona.

També votarem a favor dels compareixents demanats per Iniciativa i també, doncs, d'aquesta –entre cometes– «rabieta» que li ha agafat a Convergència i Unió, amb aquests últims compareixents que també, òbviament, els votarem a favor i, si serveixen per, doncs, proporciona certa llum a la comissió, més encara.

Finalment, si avui s'aixeca el vet, com deia, doncs, ho celebrarem, serà una bona notícia, la comissió començarà d'una altra manera, serà una bona oportunitat per fer els treballs de manera sincera, però, com he dit, una flor no fa primavera i molt ens temem que, en aquesta comissió, s'acaben reproduint pràctiques que no ens agraden, com és que s'acabin redactant a l'inici unes conclusions que s'acabin pactant per majories parlamentàries i que s'acabin imposant a la resta de partits.

Sobre la no-existència de pactes de silenci, deia abans el senyor Terrades, doncs, bé, pot ser que nosaltres hem estat molt suspicaces o, en tot cas, hem especulat, però, miri, les xifres són les següents: es van aprovar tots els seus compareixents, els del PSC, tots els compareixents de Convergència i Unió i, en canvi, de la resta de partits polítics es van aprovar 4 compareixents de 20 que presentava Iniciativa, 5 de 43 que presentava Ciutadans, 7 de 30 que presentava Esquerra Republicana i 1 de 20 que presentava la CUP. Jutgi vostè mateix si hi havia un pacte... dels compareixents, no dels experts, eh? Després, estaven els experts, que se sumarien a aquestes xifres. En tot cas, jutgin si hi ha un pacte o no de silenci i mirin quina coincidència de vots hi havia per traure dos casos claus entre nosaltres, que era el cas Palau i el cas Pretòria, i que són absolutament fonamentals per a tots els treballs de la comissió.

El president

Gràcies, senyora Vallet.

I, finalment, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president.

En aquest Parlament, com en tots, es vota. Això és el que hem fet nosaltres com tothom. O és que només el vot negatiu o abstenció és un vet quan el fem nosaltres?

No repetirem el criteri del perquè vàrem votar en la darrera comissió

Fitxer 3cifef11

...comissió, que no va ser improvisat, i ja ho vam explicar. Però no hi ha hagut pactes de silenci ni vets al Parlament. Es vota, hi insisteixo, i això és el que hem fet, evidentment, sota el nostre criteri. Els nostres vots no han estat els mateixos que els de cap altra formació política. Això ens duu a perdre moltíssimes votacions. El vet no existeix en el Parlament. Hi insisteixo, es vota. És més, aquest és un dret que ni volem ni el tenim. I això és el que hem fet.

Ens parlen de vet i s'indignen quan els recordem que no són ningú per parlar-ne, quan vostès, per exemple, impedeixen que al Parlament andalús, doncs, hi hagi una comissió d'investigació sobre els ERO a Andalusia. I això no ens ho inventem, això surt en els diaris. Nosaltres llegim.

O, escolti'm, el cas Palau. Sobre aquest tema va haver-hi una comissió específica i aquest Parlament va arribar a les seves conclusions. Ho repeteixo, específica, i aquestes persones ja van comparèixer. El que és sorprenent no és que no vinguin, si no que se les torni a citar en una de caràcter més general però per al mateix tema, i sols a unes quantes persones. Això és voler saber la veritat? Si us plau. Al cas Palau el que pertoca és més celeritat en la justícia i menys espectacle parlamentari, i els recordo que respecte a aquest tema, a més a més de a la comissió específica d'investigació, sempre han comparegut al Parlament totes les persones dirigents de CDC, ho repeteixo, sempre que se'ls ha requerit per donar explicacions, començant pel mateix president de la Generalitat. Volen retractar el cas Palau? Doncs, o tots o cap. Per què es deixen, per exemple, el cas de l'hotel del Palau?

El cas Pretòria. Ara per a vostès ha esdevingut imprescindible. Per què no van fer una comissió específica en el seu moment? Per què no demanen la compareixença dels responsables d'urbanisme del país en aquell moment? L'urbanisme és responsabilitat dels ajuntaments i de la Generalitat. Aquest tema el volen abordar seriosament? Llavors, per què només aquests compareixents? Per què sol·liciten només part de l'Administració implicada? Les competències en

matèria d'urbanisme a Catalunya estan en mans dels ajuntaments i la Generalitat. Per què no sol·liciten els responsables d'urbanisme de la Generalitat d'aquella època? Si hi ha corrupció és perquè hi ha Administració que s'hi presta. No voldrem pensar que no els volen citar perquè eren del tripartit. De fet, quan tenien majoria no van demanar, hi insisteixo, una comissió específica. Per què uns sí i altres no? O tots, o cap.

Ens plantegen temes d'àmbits locals de fa prop de trenta anys, quan els que estem aquí, alguns, anaven amb calça curta, i no se'ns plantegen temes més actuals. Per què no ens plantegen els d'Alcanar, que és ben recent? És en funció del color polític. Persones o persona que ha manifestat que tenia coneixement de comissions al 5 per cent. Doncs, per què no se la requereix?

No estem per salvar res ni ningú, estem per fer les coses bé. Estem per eliminar la corrupció, per fer un país net, i en aquest sentit actuem en aquesta comissió i en tots els àmbits. Per això les cinquanta-una mesures de transparència que impulsa el president.

Per tant, no tinguin dubte que nosaltres volem un país net, però no un país de justiciers, això és en el que s'han erigit vostès. L'afirmació «presentem els noms dels veritables experts i professionals de la corrupció», ho repeteixo, l'afirmació «presentem els noms dels veritables experts i professionals de la corrupció» és allò de pam, sentència feta, justiciers en marxa. On és l'estat de dret? Cal que es respecti la presumpció d'innocència. El país que volem ha de ser net, amb una justícia que funcioni bé i amb celeritat. Cal celeritat i menys espectacle parlamentari.

No tenim res a amagar i per això, de tot allò en què estiguin d'acord i presentin conjuntament en el registre, en permetrem la seva tramitació. En tots els noms que nosaltres presentem, no els acusem de res. A diferència de vostès, nosaltres volem explicacions, no els hem prejudicat. Nosaltres som diputats, polítics, no som ni jutges ni justiciers, com d'algunes expressions del que avui se'ns ha manifestat aquí és clar que van en aquesta línia.

Creiem en la separació de poders, en la presumpció d'innocència i en l'estat de dret. Més que en el tirar pel dret, i, sobretot, creiem que els ciutadans ens volen per solucionar problemes, no per crear-ne de nous.

I, per acabar, una reflexió general de tot plegat que ens pot donar perspectiva i que a nosaltres ens ratifica en el nostre criteri. La crisi de confiança en la política i en les institucions que viu el nostre país no és única ni aliena a una forta crisi econòmica i de credibilitat en moltes democràcies occidentals. Les males praxis s'han donat en sistemes diversos i en democràcies exemplars. El que diferencia una d'altres és el tractament i la voluntat sobre com resoldre-ho. Mentre les democràcies més consolidades debaten sobre quins són els problemes, les causes, i prenen decisions sobre les solucions, sembla que aquí alguns han optat per una espècie d'espectacle politicomediàtic que, en l'època de les xarxes socials i el consum ràpid i de porqueria audiovisual, és temptador per consolidar nous lideratges i buscar quotes de notorietat mediàtica.

El nostre capteniment busca defugir el concepte fàcil, la imatge ràpida i la pornografia mediàtica. Segurament no és tan resultatista i espectacular com altres plantejaments. El que és inqüestionable és que pretén obrir un relat sobre quines són les solucions per millorar la nostra democràcia, defugint un debat fàcil i fal·laç de bons i dolents.

En definitiva, amb tot el respecte pels seus posicionaments polítics, nosaltres hauríem esperat el mateix respecte als propis.

El president

Gràcies, diputada. Doncs, si els sembla passem al segon... (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós, per?

Oriol Amorós i March

No, dues qüestions. Una és: el càrrec que es posa a la senyora Carme Garcia Suárez no és correcte, perquè no és membre de la Plataforma Sabadell Lliure de Corrupció, sinó d'un altre nom, i, per tant, seria més correcte posar-hi exregidora de l'Ajuntament de Sabadell.

I no ho he dit abans, però es pot deduir de la meva intervenció que demanem votació separada de la compareixença número 23, a qui sí que demanem que vagi a la Comissió d'Affers Institucionals. Ho dic perquè a algun portaveu em sembla que no li ha quedat clar.

El president

Gràcies. No sé si hi ha alguna paraula més? No? Doncs, passarem a la votació i, atenent al criteri de tots els grups, expressat, són quatre blocs de votació. I el primer el farem..., 19 i 20, primer, i després votarem la totalitat del bloc 1. El bloc 2, com que s'ha retirat la petició de compareixença de la senyora Mercè Pigem, doncs, quedarien dues votacions separades, relatives al president de la Generalitat i al conseller Felip Puig. El bloc 3 es votaria en la seva integritat, i el bloc 4, també en la seva integritat.

Per tant, votaríem en primera instància, del bloc 1, la 19 i la 20, relatives a la compareixença o no del senyor José María Aznar, expresident del Govern i comissionista d'Abengoa, i del senyor Felipe González Márquez, expresident del Govern i conseller independent de Gas Natural.

Vots a favor? (*Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.*) Sí, Senyor Terrades?

Jordi Terrades i Santacreu

Sí, jo li demanaria que la presidència s'exerceixi amb una neutralitat escrupolosa, i els adjectius que vostè acostuma a posar, no només en aquests dos noms, sinó a vegades en altres noms, s'estalviï de fer-los d'ara en endavant, com a president de la comissió. Com a diputat pot fer el que vostè cregui convenient, però com a president de la comissió entenem que ha de mantenir una neutralitat absoluta.

El president

Lamento dir-li, senyor Terrades, que no he fet cap adjectiu. M'he referit a un càrrec cert, indiscutible i nominal en un consell d'administració.

Jordi Terrades i Santacreu

No vull entrar en debat en vostè, però en aquí estan posats com a expresidents del Govern, no amb altres qüestions.

Sergio Santamaría Santigosa

Yo presidente, además, quiero adherirme a esa manifestación. Es decir, si usted quiere respeto institucional, yo le ruego que haga lo propio. Aquí estamos hablando del expresidente del Gobierno. Yo creo que los demás comentarios sobran, porque podemos entrar en la retahíla de los calificativos y seguro que todos salimos

malparados. Yo le ruego que actúe desde la neutralidad, si es posible, y creo que no es mucho pedir.

El president

No és molt *pedir*, senyor Santamaría, però insisteixo que és neutral, és que no he dit res subjectiu, són purament objectives, les dades a les quals m'he referit. Si hagués valorat subjectivament què és el que penso jo de qualsevol dels expresidents, que comprendran tinc molts motius, les hagués dit. En tot cas, també aquí s'ha qüestionat i s'han fet també afirmacions sobre aquesta presidència, en l'última intervenció, sobre determinats fenòmens, que jo tampoc puc compartir, i els accepto críticament, i s'han fet, eh?, i s'han fet, penso, a més, extemporàniament i per sobre d'altres consideracions.

Per tant... (*Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*) Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Sí, president. Jo, com que vostè insisteix en l'argument, li pregaria que em digui on apareix que l'expresident al qual vostè s'ha referit tenia un càrrec que es deia comissionista d'Abengoa. Si m'ho diu, podrem anar a la font i ho comprovarem. Ho dic perquè no sigui tan flexible en la utilització del llenguatge, perquè cau en el parany de no dir tota la veritat. No existeix tal càrrec, ni va firmar el president cap contracte d'aquesta manera.

El president

Si vol que ho discutim aquí ho discutim després, li ho ensenyo després, eh?

Maurici Lucena i Betriu

Però si no és un tema de discussió, és un tema que formalment no va tenir mai aquest càrrec, i des de la presidència vostè està cometent un error que perjudica el conjunt del Parlament, fent aquest tipus d'adjectius i qualificatius, encara que només sigui per falta de simetria amb els que no fa.

Llavors, jo crec que li ho preguem, però jo crec que vostè és conscient que no cal...

El president

Bé, anem a fer la votació, senyor Lucena, i insisteixo que no..., bé, després li ho demostraré tècnicament. I entenc les crítiques, eh? –no penso que no arribo fins

aquí–, dels dos grups que ho han manifestat, del Grup Parlamentari del Partit Popular i del Grup Parlamentari del Partit Socialista.

Vots a favor de les compareixences 19 i 20 del bloc 1?

Vots en contra?

50 abstencions, 39 vots en contra i 45 a favor? És això? Oi que sí? Doncs, quedaria aprovada per 45 vots a favor, 50 abstencions i 39 vots en contra.

Votem ara la resta del bloc 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...abstencions, i 85 vots a favor. Queda aprovat el bloc 1.

Votem ara la compareixença número 23 del bloc 2, presentat pel Grup Parlamentari de Ciutadans, que és la relativa, en primer cas, la número 23, al senyor Artur Mas i Gavarró.

Vots a favor?

I president de Convergència Democràtica de Catalunya.

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjada per 70 vots en contra i 65 a favor.

I ara la relativa a la compareixença número 24, el conseller Felip Puig i Godes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Vots en contra? Amb 50 vots en contra i 85 vots a favor queda aprovada la compareixença del senyor Felip Puig i Godes.

Votem ara, en la seva totalitat, el bloc 3, relatiu a les noves compareixences demanades pel Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, amb el benentès que s'han retirat la 33 i la 36, que acaben de ser aprovades.

Vots a favor?

Vots en contra?

Amb 85 vots a favor i 50 en contra queden aprovades.

I, finalment, votem les vuit compareixences presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Per unanimitat, queden aprovades.

Finalment, abans de donar per tancada la sessió, tres coses. Una relativa a un comentari que feia la diputada Meritxell Borràs, i a més tenia raó, que és en el cas de la votació del senyor Miguel Ángel Mayo, l'error és atribuïble a nosaltres en la seva qualitat de tècnic, no d'inspector.

La segona és que demà mateix els enviarem una proposta de reordenació temàtica i per àmbits d'aquests cent vuitanta compareixents, ho dic amb un càlcul aproximat, hem passat de cent quaranta a cent vuitanta.

La tercera és relativa al fet que bona part de la documentació ja està sol·licitada i tan bon punt vagi arribant se'ls anirà comunicant per correu electrònic. Ja saben que sempre hi ha una unitat informàtica a la qual poden accedir des dels seus ordinadors.

I, finalment, i com ja se'ls havia comunicat divendres, si els sembla bé ens quedem els portaveus ara cinc minuts per abordar la preparació de la propera sessió, que serà ordinària, el proper dilluns 15 de desembre, a les tres de la tarda.

Gràcies a totes i a tots.

La sessió s'aixeca a les...

